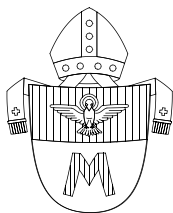

L. P. 2025

půst

Královéhradecká diecéze

Biskupství královéhradecké

Obrázek na obálce:

Římskokatolický kostel svatého Gotharda postavený v letech 1733 až 1735 je spolu s budovou bývalé fary dominantou Vysokého Chvojna.

**Bratři a sestry v Kristu,
milí čtenáři,**

Svatý rok 2025 je časem mimořádných Božích milostí. Předpokladem k jejich přijetí je naše obrácení – pokání a změna smýšlení, k čemuž nás zvláště silně podněcuje právě postní doba. Je to období liturgického roku, které máme tradičně spojeno s tichem, půstem a odříkáním, ale jeho smyslem a cílem není prožívat újmu. Naopak. Postní doba nás vede k tomu, abychom pod obvyklým nánosem všedních věcí zahlédli zrnko naděje.

Papež František při vyhlášení Svatého roku v bule *Spes non confundit* (Naděje nezklame) zdůrazňuje, že naděje jako touha po věčném dobru je zakořeněna v srdci každého člověka. Ne vždy si jí však všímáme, často nám ji zakrývá každodenní shon, netrpělivost, nervozita. Svatý otec nás proto nabádá, abychom se v tomto roce cvičili zvláště v trpělivosti, již dnešní lidé tak často ztrácejí. Všem Vám proto na prahu postní doby přeji a žehnám, aby Vaše trpělivost rostla a spolu s ní aby sílila také Vaše naděje. Kéž nám k tomu dopomohou texty z této brožury, za které ze srdce děkuji jejich autorům i všem, kdo se na její přípravě organizačně podíleli v čele s naším novým pomocným biskupem Prokopem.

Papež František nás zve, abychom se v letošním roce stávali poutníky naděje. Vydejme se proto společně na cestu!

V Kristu a Marii

Váš

biskup + Jan

Vážení přátelé,

papež František vyhlásil pro univerzální církve Jubilejní rok 2025. A tak bude mnoho poutníků putovat k bránám Milosrdenství, jež patří k jubilejnímu roku, k tomuto vzácnému času spásy, odpuštění, usmíření, obrácení – konverze. Poutník se učí kráčet ve světle, které do našich dní září jako světlo vycházející od Krista ukřižovaného a vzkříšeného. A to vše v konkrétních příhodách a událostech, v kontextu osobního životního příběhu. Nahlíží svůj život jako pouť, v níž se mu otevírá hloubka, výška, šířka i délka života (Ef 3,18) ve světle Kristovy lásky, kam ho uvádí Duch Boží (Ef 3,16).

Myšlenka této postní brožury začíná u Božího obdarování, v němž Bůh svým Duchem tvoří životy lidí, formuje jejich srdce. Mám na mysli svátosti, sedm událostí, kterými Bůh vstupuje jako branami do našeho života, abychom v těchto branách mohli stále čerpat dostatek vody i života pro vše, co jsme a co děláme. A vedle toho jubilejní rok míří na existenciální putování, jež mívá často křivolaký, dramatický průběh, v němž se tvoří, dlouhodobě kovají jemné postoje vytrvalosti, osvědčenosti, spolehlivosti a kde raší a jde do květu pravá naděje.

Do postní brožury jsme se letos pokusili zachytit zkušenosti a inspirace, které ve svátostech přijali mnozí z nás, anebo je vnímali a prožívali spolu se svými dětmi, blízkými a nemocnými. Možná při četbě zjistíte, že z existenciální perspektivy začínají svátosti působit jinak, živě, občerstvují, svítí, opravdu dodávají síly a chuti.

A ve stejné perspektivě se i lidské starosti, problémy, radosti, úspěchy i neúspěchy, nemoci i uzdravení začnou postupně spojovat, budou společně v nepřehledné houštině mnoha událostí vytvářet jednu společnou pouť, budou se vinout jako cesta, která spojuje začátek i konec.

K tematice svátostí a poutnictví jsme připojili ještě jedno související téma – trpělivost a naděje. Papež ve své bule *Spes non confundit* (Naděje neklame, [Řím 5,5]) zve věřící k tomu, aby svou naději čerpali, obnovovali a rozvíjeli v jejím samém zdroji: „Je to totiž Duch Svatý a jeho trvalá přítomnost na stezkách, jimiž jde církve, kdo ve věřících září světlem naděje. On toto světlo udržuje zažehnuté jako pochodně, která nikdy neuhasne, aby nám byl v našem životě oporou a posilou“ (čl. 3).

Děkuji všem, kteří se vydali na putování Jubilejního roku ještě před jeho vypuknutím, když sestavovali texty pro naši letošní postní brožuru. S nimi se do díla vložili i ti, kdy texty přečetli a upravili pro tisk, a také ostatní, kteří nakonec postní brožuru připravili ke každodennímu postnímu čtení. Všem ještě jednou srdečné díky.

Přeji vám všem, ať skrze otevřené Svaté brány roku 2025 se i váš životní prostor naplní světlem naděje, která neklame.

Prokop Brož

5. března

Popeleční středa

Mt 6,1-6.16-18

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích. Když tedy dáváš almužnu, nevytrubuj před sebou, jak to dělají pokrytci v synagogách a na ulicích, aby je lidé velebili. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když však dáváš almužnu ty, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skrytá, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci. Ti se rádi stavějí k modlitbě v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se postíte, nedělejte ztrápený obličej jako pokrytci.

Ti totiž dělají svůj obličej nevhledným, aby lidem ukazovali, že se postí. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však postíš ty, pomaz si hlavu a umyj si tvář, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který je ve skrytosti; a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí.“

Křest

Popeleční středa, popelec, postní čas, Velikonoce. Pojmy, které srdce většiny křesťanů naplní radostí z velikého daru, který jsme dostali, radostným vědomím, že bolestná cesta s křížem vede k nádhernému Cíli.

I já k této skupině lidí, díky veliké Boží milosti, už patřím.

Nebylo tomu tak ale vždycky. Několik desítek let svého života jsem prožila bez jakéhokoliv vědomí Boží přítomnosti, bez víry. Velikonoce pro mě byly pouze pěknou oslavou příchodu jara, zpestřenou koledníky. A pak – uprostřed jedné noci, kdy mě tíha životních zkoušek zbavila spánku, se mně dal Všemohoucí Pán poznat v celé své moci a kráse. To poznání a pozvání bylo tak nádherné, že mu nešlo odolat. Ač celý život ateista, toho okamžiku jsem získala stoprocentní jistotu, že Bůh JE! A co víc – že je silný, veliký, nádherný a všeobjímající... že je Láska sama. Toto poznání bylo velkolepé a nádherné, ale byl to také počátek úplně jiné životní cesty. Výzbroj na ni jsem ale měla – jenom v síle této Lásky jsem dokázala odvrátit

pohled od svého dosavadního života, dokonce i od své nevěřící a nic nechápající rodiny, zanechat za sebou všechno, co doposud tvořilo můj život a vydat se na cestu zcela novou – cestu s Bohem. Zprvu jsem si myslela, že mocná posila získaná té osudné noci mně bude dostačující oporou, nadšení a radost mně dávaly pocit, že zvládnou všechno, ale záhy jsem poznala, jak hluboce se mýlím. A tak jsem hledala dál... Hodiny jsem sedávala v koutku kostela a s bolestí se ptala, jak mám jít dál? Odpověď přišla celkem brzy – Dej se pokřtít! První jsem se té myšlenky lekla – žádného kněze jsem neznala a vůbec jsem netušila, jestli je křest dospělého možný. Ale když se člověk Boha ptá a dostane odpověď – překážky jakoby přestávají existovat. Dodala jsem si tedy odvahy, domluvila si schůzku na faře. A tím krokem se otevřela další etapa mé cesty s Pánem – nádherný čas katechumenátu. Byl to čas, kdy jsem vlastně poznávala svět kolem sebe úplně nově, jakoby se všechny mé smysly otevřely a já uviděla svět v celé jeho plnosti, prosycený vůněmi lásky, naděje, milosrdenství... a z toho všeho plynoucí veliké radosti. Zároveň ale také musím přiznat, že toto nadšení bylo současně provázeno velikou bolestí, kterou jsem do té doby také nepoznala. Učila jsem se ji ale přijímat, protože jsem skrze veliký pokoj duše vnímala, že to tak musí být, myslím, že právě skrze tuto bolest jsem cítila stále větší touhu být Bohu blíž a blíž... A nemohla se dočkat blížícího se dne, kdy přijmu svátost křtu. A také další svátosti, které jsem se zatím učila poznávat pouze teoreticky.

Ten den přišel. Nádherná svatba s Beránkem. Jiskřivý okamžik, kdy duše zbavená veškeré nečistoty vstupuje do zvláštního, láskyplného a zcela výjimečného a vztahu s Bohem. Kdy křestní voda nejenže smývá z duše temnou tíhu, ale zároveň způsobí, že každá její kapka se stává dalším pramenkem, který ve velké Boží milosti může dál nabírat na síle, a toužit k sobě přitáhnou další duše, které zatím netuší... Myslím, že okamžik křtu, přeprogramová“ v člověku smysl a cíl života, kterým se stává... Boží království. A já za milost tohoto Daru nepřestanu děkovat do konce svého života.

Yvona Klára Begerová

Bože, dej, ať nás posilní dnešní půst, kterým zahajujeme úsilí o svou duchovní obnovu, abychom se naučili sebeovládáním statečně přemáhat zlo a konat dobro. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

6. března

Čtvrtek po Popeleční středě

Lk 9,22-25

Ježíš řekl svým učedníkům, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen. Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho. Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si uškodí?“

Biřmování

Dětství a mládí jsem prožila v období pronásledování církve a kontroly její činnosti, a tak se její aktivní působení odehrávalo spíše tajně. Přípravu k prvnímu svatému přijímání mi poskytly řeholní sestry v domově důchodců ve Šluknově a biřmování mně a sestře zřídila tajná schönstattská sestra Pavla, která se stala naší kmotrou. Bylo to v pražské katedrále, ze které se mi vybavuje zvučný hlas pana kardinála Tomáška a „tlačenic“ lidí. Bylo mi tehdy osmnáct.

Moje kmotra byla ženou s otevřeným srdcem a já jsem u ní našla porozumění pro řešení svých osobních situací a otázek. Byla to neocenitelná podpora v mém lidském i duchovním rozvoji. Pár let poté jsem potkala opět „tajného“ kněze, který nám otevřel cestu k uzdravující svátosti smíření, zájmu o četbu Písma, vzdělání ve víře, k lásce církvi a zejména k nejchudším lidem. O Duchu Svatém se moc nemluvalo, ale hojně se s Ním spolupracovalo a já jsem si začala stále více uvědomovat jeho působení v mém životě. Proto jsem po mateřské „dovolené“ přijala stálou práci v církvi a mohla jsem připravovat či se podílet na mnoha krásných projektech, ve kterých jsem vědomě či intuitivně hledala ten správný jazyk a styl, jak oslovit děti, mladé lidi i dospělé uvnitř církve i ty, kteří o Bohu ještě neslyšeli nebo ho dosud nepřijali do svého života.

Nejnovější podnět, který reaguje na můj současný zájem a otázky, jsem objevila v promluvě papeže Františka k mladým v září v Singapuru. Papež zde přirovnal jednotlivá náboženství k různým jazykům, kterými se hovoří o Bohu, a ocenil schopnost přítomných mladých lidí usilovat o mezináboženské rozhovory bez pocitu, že jedno náboženství je lepší než druhé nebo jemu nadřazené, protože to vede např. k destrukci víry. To mě chytlo za srdce, a protože prožíváme rok naděje, tak zde sdílím své přání, aby se co nejvíce lidí otevřelo Duchu Svatému, který nás k tomu ve svátosti biřmování bohatě obdaroval.

Marie Zimmermannová

Všemohoucí Bože, osvěćuj nás svým vnuknutím a provázej naše jednání svou pomocí, ať konáme všechno, od začátku až do konce, ve spojení s tebou. Skrže tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

7. března

Pátek po Popeleční středě

Mt 9,14-15

K Ježíšovi přišli Janovi učedníci a ptali se: „Proč se my a farizeové postíme – ale tvoji učedníci se nepostí?“ Ježíš jim odpověděl: „Mohou hosté na svatbě truchlit, dokud je ženich s nimi? Přejdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom se budou postit.“

Eucharistie

Při slově eucharistie se mi vybaví první svaté přijímání – „tety“ katechetky, které nás navzdory „straně a vládě“ připravovaly a po domech učily lásce k Bohu a bližním. Na Jičínsku to byly Anežka Chmelařová, Maruška Poděbradská a Majka Patrná – Matúšová. Pak se mi vybaví při slově eucharistie v našem rodě zažitá pobožnost prvních pátků, kterou s námi

dělali rodiče hned po první svátosti smíření a prvním svatém přijímání, a kterou vám chci také nabídnout jako dobrou celoživotně praktikovanou zkušenost.

První pátky v měsíci věnujeme smíru Božskému srdci Páně.

Kristus při svém zjevení sv. Markétě Marii Alacogue roku 1675 naléhavě žádal od křesťanů úctu ke svému srdci a přislíbil: Ctitelům mého srdce dám všechny potřebné milosti a požehnám jejich činnosti. Potěším je ve všech jejich obtížích.

Hříšníci najdou v něm nevyčerpatelné milosrdenství. Vlažní se stanou horlivými a horliví dokonalejšími. Ochráním ty, kteří se mu zasvětí a nepřestanou ho zbožně uctívat. Vepíši do svého Srdce jména všech, kdo budou rozšiřovat úctu k Němu.

Kde budou uctívat obraz mého Srdce, tam dám svůj mír a spojím rozdvojené. Ochráním rodiny, které se s důvěrou na mě obrátí v jakémkoliv soužení. Společnosti, které se dají pod mou ochranu, uchovám ve svornosti a uchráním je trestů, které si zasloužily.

Těm, kteří pracují na spáse duší, dám milost, že obrátí i nejzatvrzelejší. Zahrnu nebeským požehnáním všechny, kteří o mém svátku přistoupí ke stolu Páně, aby odčinili urážky, kterých se mi dostává především v Nejsvětější Svátosti.

Má všemohoucí láska udělí všem, kteří po devět po sobě jdoucích prvních pátků mě přijmou, milost konečného setrvání. Nezemřou

ve stavu nemilosti a bez svátostí. Mé Božské Srdce jim bude v posledním okamžiku bezpečným útočištěm.

Marie Šimonová

Bože, provázej svou pomocí naše úsilí o vnitřní obnovu, aby naše skutky odříkání byly už od počátku pravdivým projevem našeho smýšlení. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

8. března

Sobota po Popeleční středě

Lk 5,27-32

Ježíš uviděl jednoho celníka – jmenoval se Lévi – jak sedí v celnici, a řekl mu: „Pojď za mnou!“ (Lévi) nechal všeho, vstal a šel za ním. Ve svém domě pak mu vystrojil velkou hostinu. Spolu s nimi bylo u stolu celé množství celníků a jiných lidí. Farizeové a jejich učitelé Zákona reptali a řekli jeho učedníkům: „Proč jíte a pijete s celníky a hříšníky?“ Ježíš jim odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní! Nepřišel jsem povolat k obrácení spravedlivé, ale hříšníky.“

Smíření

Ve chvíli, kdy rozjímám nad tímto evangeliem, je poslední den liturgického roku – 30. listopad. Celý tento týden jsme prožívali s pohledem upřeným na Krista – Krále. Liturgické texty posledních týdnů nám velmi barvitě popisovaly konec naší cesty. Lévi z dnešního evangelia je naopak na samém začátku.

Ježíš ho vyzývá: „Pojď za mnou!“ Lévi všeho nechá a skutečně jde. Proč? Vždyť má velmi výnosné živobytí, je jistě velmi dobře zajištěný. A přesto mu něco podstatného chybí – pokoj.

Známe to všichni velmi dobře. Vnitřní hlas našeho svědomí nám jasně oznamuje, že v nás, v našem srdci, není něco v pořádku. Žalm 24 nám dává jasnou odpověď: „Kdo smí vystoupit na Hospodinovu Horu (za Králem), kdo smí stát na jeho svatém místě? Ten, kdo má nevinné ruce a čisté srdce, jehož duše nebaží po marnosti, kdo svému bližnímu křivě nepřísahá. Ten přijme požehnání od Hospodina, odměnu od Boha svého spasitele. To je pokolení těch, kdo po něm touží, kdo hledají tvář Jakubova Boha.“

Jak jsem na tom já? Mám opravdu tak čisté srdce, abych mohl předstoupit před Krále?

Když jsem si před lety položil tuto otázku, odpověď byla jasná: „Nemám!“ Pocítil jsem obrovskou touhu po dobru, které ve mně není, a pochopil jsem, že právě v tom spočívá obrácení: zahledět se na krásu Boha (Vypadal jako

kámen jaspis a sardis. Trůn obepínala ze všech stran duha jako smaragd; Zj 4,3). Tato touha ale není ze mě, je to vlastně touha Boha po mé touze. I mě volá stejnými slovy jako Léviho: „Pojď za mnou!“ A tak vstanu, vzpomenu na Pánova slova „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní“ a s pokornou vděčností vyznám své hříchy. Děkuji svému Lékaři a v srdci zažívám hřejivé teplo. „Svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.“

Roman Netušil

Všemohoucí Bože, shlédni na naši bezmocnost a chraň nás svou mocnou pravicí. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

9. března

1. neděle postní, cyklus C

Lk 4,1-13

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha Svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl, a když uplynuly, vyhladověl. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: »Nejen z chleba žije člověk.«“ Pak ho (ďábel) vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: »Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!«“ Potom ho (ďábel) zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: »Svým andělům vydá o tobě příkaz, aby tě ochránili, a ponosou tě na rukou,

abys nenarazil nohou na kámen.« Ježíš mu odpovéděl: *„Je řečeno: »Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!«* Když ďábel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času.

Pomazání nemocných

Svátost nemocných jsem sám několikrát přijal a mnohokrát uděloval. Jako kaplan v hospici potkávám vážně nemocné několikrát za týden. I když má hospic „pouhých“ 28 lůžek, za rok projde tímto domem téměř 400 pacientů. I těmto pacientům, kteří jsou v naprosté většině v terminálním stádiu, nabízím **svátost** nemocných, nikoli **poslední** pomazání. Nedělám dlouhé poučení, ale vždy řeknu: svátost nemocných je chvíle, kdy Pán Bůh člověka obejmě a ujistí ho: „Neboj se, jsi v mých rukou, jsem s Tebou a zůstanu s Tebou, já Tě ponesu a přenesu, opravdu Tě neopustím. Všechno můžeš svěřit do mých rukou, já se postarám.“ A i když už nemocný nekomunikuje, vím, že jej svěřuji právě do těchto Božích rukou.

Když jsem přijal svátost nemocných poprvé sám, bylo to pro mě setkání s Ježíšem, který mi položil stejnou otázku, jakou položil slepému v evangeliu: „Co chceš, abych pro Tebe učinil?“ Pochopil jsem, že mi Ježíš nabízí svou pomoc. Avšak stál jsem před otázkou: Jsem také pro to ochoten i něco udělat a něco změnit? Podobně, jako když lékař řekne: mohu Vám pomoci, ale musíte změnit svůj nezdravý životní styl... Byl jsem postaven před otázkou: Chci jen, aby mi bylo líp, anebo chci změnit svůj životní styl?

A když jsem přijímal svátost nemocných před operací, nezakusil jsem žádnou pocitovou útechu. Později jsem si uvědomil, že sílu a pomoc nemusím pocítit hned. Budu-li ji potřebovat v úterý, dostanu ji v úterý, nemusím ji pocítovat už v neděli večer. Setkání nemocného s Ježíšem ve svátosti nemocných může proběhnout i tak, jako když v evangeliu deset malomocných prosilo Ježíše o uzdravení a On nečinil žádné gesto, pouze řekl: „Jděte a ukažte se kněžím“. A když odcházeli, byli očištěni. Co když mi ve svátosti nemocných Ježíš říká: Dobře lež a poslouvej lékaře? I takto může přijít Boží milost a pomoc.

P. Antonín Krasucki, OP

Všemohoucí Bože, ty nám dáváš milost, abychom se čtyřicet dní připravovali na velikonoce; prosíme tě, ať v postní době hlouběji pronikneme do tajemství Kristova vykupitelského díla a stále opravdověji z něho žijeme. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

10. března

Pondělí po 1. neděli postní

Mt 25,31-46

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: »Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.« Spravedliví mu na to řeknou: »Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě?

Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?» Král jim odpoví: »Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.« Potom řekne i těm po levici: »Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.« Tu mu na to řeknou také oni: »Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?» On jim odpoví: »Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.« A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

Kněžství

Jako kluk jsem při hodině náboženství byl vybrán za lektora. Tuto službu jsem dělal do ukončení základní školy. Jedním z důvodů skončení mého lektorování bylo i to, že babičky si občas neodpustily poznámku, že hezky čtu a že bych mohl být farářem. Silný hlas a zřetelné čtení mi přišly jako příliš slabá kritéria pro kněžství. Věděl jsem, že je to jedna ze svátostí a že to není pro mne. Podle mých znalostí a představ kněz musel umět mluvit a já jsem nikdy nebyl mluvka, kněz musel znát filozofii a já jsem měl rád fyziku a chemii, kněz musel být svatý a já jsem věděl, že k tomu

mám hodně daleko. Během středoškolských studií jsem často chodil v neděli do jiných kostelů než u nás. Když se podávaly přihlášky na vysokou školu, tak to přišlo. Jako blesk z nebe mne začala pronásledovat myšlenka, že mojí životní cestou by mohla být cesta kněžství. Ale vůbec jsem si to nedokázal představit. A nechápal jsem, jak by něco tak nelogického mohlo přicházet od Boha. Potřeboval jsem najednou čas k přemýšlení. Začal jsem bojovat za pochopení a přijetí Boží vůle. Na vysokou školu jsem nenastoupil a šel jsem do práce a na vojnu. Celou tu dobu jsem hledal řešení a pomoc. Moje modlitba už nebyla jen odříkáním naučených modliteb. S Pánem Bohem jsem mluvil o vážných věcech a taky jsem smlouval a rozmlouval jsem Mu to. Ale nedal si říct. To své pozvání nebral zpět. A tak jsem to nakonec svěřil všechno do jeho rukou. On přece ví, co dělá. A má moc udělat i to, o čem se nám ani nezdá. Dnes už jsem 39 let knězem a denně se o tom mohu přesvědčit. Mé síly a schopnosti jsou pořád nedostatečné k naplnění všech úkolů spojených s kněžstvím, ale Bůh to mé chybějící dokáže doplnit svou mocí. Dnes vím, že pro mne ta cesta kněžství je tou nejlepší cestou, kterou jsem si mohl zvolit. A Pánu Bohu děkuji za pozvání k ní.

P. Jozef Kujan, SDB

Bože, naše spáso, dej nám milost vnitřního
obrácení a nauč nás správně konat tvou vůli,
abychom s užitkem prožili tuto postní dobu.
Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

11. března

Úterý po 1. neděli postní

Mt 6,7-15

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když se modlíte, nebuďte přitom povídaví jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov. Nebuďte tedy jako oni. Vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. Vy se tedy modlete takto: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od Zlého. Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky.“

Manželství

V modlitbě *Otče náš* nás zasahují slova o odpuštění. Ta dáváme jeden druhému už v manželském slibu. V každém slově jsou dána všechna odpuštění už předem. Občas si vzájemně tento slib znovu připomínáme jeden druhému nahlas. Vnímáme, jak to prohlubuje prožívání naší svátosti manželství. Stále s údivem a úctou hledíme na skutečnost, že je Ježíš Ženichem našeho manželství. Kdybychom si průběžně neodpouštěli různá nedorozumění, ke kterým někdy dochází, vlastně bychom se zavřeli před Jeho láskou a přítomností. Nedorozumění by pak jen narůstala.

Jak snadno se může stát, že druhému podsouváme úmysl, s jakým něco, nějak řekl – nebo neřekl. Při doprovázení manželů se mnohdy setkáváme s tím, co jsme si sami kdysi prožili – jeden se na něco zeptá a druhý nereaguje. Tázající se zeptá podruhé, už trochu podrážděným tónem a druhý stále nic. Tím narůstá pocit, že je ignorován, přičemž druhý zatím jen zvažuje svou odpověď, protože jeho temperament mu nedovolí něco nepromyšleně odpovědět. Je zajímavé, jak přijímání druhého i s jeho slabostmi souvisí s odpouštěním.

Také slova „odevzdávám se Ti“ úzce souvisí s odpuštěním, protože není možné se odevzdávat někomu, vůči komu cítím zlobu. A jak by bylo možné se vzájemně darovat, kdybychom neusilovali o lásku, úctu, věrnost?

Všimli jste si, jak spolu souvisejí slova neopustím – odpustím? Když druhému odpustím, pak ho neopustím. Pokud mu neodpustím, pravděpodobně ho opustím, třeba ne fyzicky, ale mentálně.

Zkusme si znovu a znovu přechíst manželský slib a přemýšlejme, kde ještě potřebujeme jeden druhému, nebo i sami sobě, odpustit. Odpuštění není o pocitu. Odpuštění je rozhodnutí, které vede k tomu, že druhému přeji dobro. A ideálně, když vede k usmíření.

Já... odevzdávám se tobě... a přijímám tě za manžela/manželku. Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy neopustím, a že s tebou ponesu dobré i zlé až do smrti. Amen.

Tatána a Libor Blažkovi

Bože, shlédni na nás a pomoz nám, ať sebeovládáním překonáváme, co nás spoutává, a všechny naše tužby ať směřují k tobě. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

12. března

Středa po 1. neděli postní

Lk 11,29-32

Když se u Ježíše shromažďovaly zástupy, začal mluvit: „Toto pokolení je pokolení zlé. Hledá znamení, ale jiné znamení mu dáno nebude než znamení Jonášovo. Jako Jonáš byl znamením pro Ninivany, tak bude i Syn člověka znamením pro toto pokolení. Královna jihu povstane na soudu proti mužům tohoto pokolení a odsoudí je, protože přišla až z daleké země, aby slyšela Šalomounovu moudrost, a zde je přece (někdo) víc než Šalomoun. Ninivští mužové povstanou na soudu proti tomuto pokolení a odsoudí ho, protože se na základě Jonášova kázání obrátili, a zde je přece (někdo) víc než Jonáš.“

Trpělivost a naděje

Dnešní doba často opomíjí ctnost trpělivosti, protože vyžaduje rychlá řešení a okamžité uspokojení, a také ctnost naděje. Obě jsou ale neoddělitelné. Zatímco nás trpělivost učí vytrvat ve víře, naděje nám dává důvod, proč vytrvat. Obě jsou také klíčem k životu, který je založen na jistotě, že v Božím náručí jsme vždy v bezpečí. Bůh je trpělivý k nám tím, že nám dává čas k pochopení jeho záměrů, k obrácení a růstu. Trpělivost učí pokoře a je projevem lásky, která se nevzdává. Naděje je pak hlubokou důvěrou v Boží přítomnost a příslib spásy a pomáhá nám vidět za hranice našich omezených pohledů. Trpělivost nám pomáhá správně prožívat vztahy mezi manžely, v rodině, k nemocným apod. Je projevem pochopení, že nám druzí nejsou lhostejní a vyjádřením, že si pro druhé dokážeme najít čas, i když to někdy může být těžké. Není to jen schopnost snášet potíže, ale je to i vnitřní síla, která nám umožňuje důvěřovat Bohu, i když nevidíme okamžité výsledky. V tom smyslu mi dovozte, abych uvedl několik příkladů ze svého života.

Jednou jsem se měl rozhodnout, kdo z nás bude jezdit za velmi nemocnou paní. Jednal jsem zbrkle, zmatkoval jsem, nevěděl jsem kdy, protože den, který na mě vycházel, jsem pravidelně nemohl. Žena mi radila, buď trpělivý, ono to nějak dopadne. Nakonec to dopadlo, i když smutně, Pán Bůh si ji vzal k sobě.

Ježíš nám říká, že máme milovat i své nepřátele, tedy lidi, kteří nám nějakým způsobem škodí nebo ubližují. Byli jsme jednou s dětmi na zimních prázdninách v městečku, kde nás nikdo neznal a kde jsme ani my nikoho neznali. Každý den si děti hrály venku. Jednou si postavily iglú a večer přišly domů s pláčem, že jim ho místní kluci zbourali. Jak jsme se vždy společně večer modlili před spaním, tak jsme přidali modlitbu i za ty kluky. Děti však nemohly pochopit proč, že totiž nedokážou milovat někoho, kdo jim rozbil jejich výtvar. Tak jsme jim museli vysvětlit, že místo odplaty se za ně pomodlíme, aby byli lepší a už to nedělali a že se přece Bohu víc líbí, když neoplácíme zlo zlem nebo nepřejeme druhým něco špatného. Vždyť Boha nemůžeme prosit za zlo. A stalo se něco, co nikdo z nás nečekal. Ti kluci, i když nás neznali, a tudíž ani nemohli tušit, že se za ně místo msty modlíme, přišli další den a nejen, že se omluvili, ale to iglú i opravili.

Pokud jsme nervózní a netrpěliví, není to dobré. Kdo nemá trpělivost, nedosáhne cíle ani výsledku svého snažení. Potřebujeme trpělivost, i když to pro nás přináší všelijaké ústrky a přemáhání. Ale potřebujeme také naději. Kdybychom ji neměli, byla by i trpělivost zbytečná. Když totiž naděje chybí, snadno si člověk může myslet, že veškeré snažení nemá smysl. Ale my si musíme stále připomínat, že jednu velkou naději máme. A tou je Bůh, který nás má rád.

Karel Kylar

Prosíme tě, Bože, pohlédni na oddanost svého lidu, který si ukládá odříkání, aby cvičil v kázni své tělo a konáním dobrých skutků načerpal sílu pro duši. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

13. března

Čtvrtek po 1. neděli postní

Mt 7,7-12

Ježíš řekl svým učedníkům: „Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám! Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Vždyť kdo je mezi vámi takový, že dá vlastnímu synovi kámen, když ho poprosí o chléb? Nebo když poprosí o rybu, že mu dá hada? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše váš nebeský Otec dá dobré věci těm, kdo ho prosí. Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim, neboť v tom je celý Zákon i Proroci.“

Poutníci

Poutnictví patří k tradici všech významných světových náboženství. Křesťané mají svoje poutě do Jeruzaléma, Říma a do Santiaga de Compostela – pouť pod znamením mušle.

Poutě ve středověku měly různé účely – jednalo se o poutě prosebné, děkovné nebo i kající. Pouť mohla být dokonce uložena za trest, jako kající skutek. Vybavení středověkého poutníka bylo jednoduché – tunika, hůl, mošna na cené věci, lahev na vodu a klobouk.

S manželem a sestrou jsme měli možnost připojit se k poutníkům do španělského města Santiago de Compostela, kde jsou uloženy ostatky svatého Jakuba Staršího. Do Santiaga vede devět oficiálních značených tras. Nejvíce jich putuje po tzv. francouzské cestě, po které jsme putovali i my. Většina poutníků měla také v srdci prosbu, naději, kvůli které putovala, např.: za uzdravení z nemoci, ze závislosti, za zlepšení vztahu, o víru, o lásku, za přátele, za partnery. Nesnáze cesty snášeli na tento úmysl, byla to dobrá zkouška trpělivosti. Na pouť vyrážejí také lidé, kteří prožili velkou změnu ve svém životě – rozvod, nemoc, ztrátu zaměstnání, úmrtí blízkého člověka, nebo touží najít smysl života. Důvodem může být také touha poznávat nová místa s bohatou historickou tradicí a dokázat si: „Já na to mám, dokážu to.“

Protože s manželem nejsme žádní dálkoví chodci, snažili jsme se trochu na tuto pouť připravit – absolvovali jsme před vlastní poutí pár dvacetikilometrových túr. Důležité bylo mít pohodlnou obuv.

První den jsem měla hodně těžký batoh, vzala jsem mnoho potravin. Večer jsme byli i s mojí sestrou tak unavené, že jsme jen taktak došli na místo, kde jsme měli zajištěno ubytování. Byli jsme vděční za místo k přespaní a odpočinku, také za možnost se osprchovat. Vůbec nám nevadilo, že nás v jedné místnosti spalo kolem 180 lidí. Všichni byli ohleduplní, mluvili tiše. Příjemné bylo i to, že v některých restauracích podél trasy nabízeli speciální menu pro poutníky – jídlo bylo zajímavé, chutné, pestré a za rozumnou cenu. Každý den jsme se také po příchodu do denního cíle mohli duchovně posílit na mši svaté v blízkých kostelích.

Obava, jak po prvním únavném dnu dále zvládneme cestu, se zmenšila při zjištění, že si můžeme dát odvézt batohy na následující denní cíl a na vlastní putování si vzít jenom to nejnnutnější. Cestou jsme si povídali, modlili se nebo pozorovali, meditovali. Naše mysl se uklidňovala.

Kostely, kapličky, Boží muka byly duchovními oázami, kde se dalo krátce odpočinout, meditovat.

Kolem cesty bylo mnoho malinkých hospůdek, které nabízely občerstvení. Nebo tam byly stoly, na kterých leželo ovoce nebo pití a za drobný příspěvek se dalo vzít.

Každý poutník měl průkaz poutníka – „Kredenciál“, do kterého sbíral po cestě razítka. Vyplněným průkazem jsme se následně prokázali v cíli naší cesty – v Santiagu a kdo chtěl, dostal osvědčení o absolvování pouti. Podmínkou bylo putovat minimálně 100 km pěšky nebo 200 km na koni případně na kole.

Zajímavostí je, že ve Španělsku je doporučeno zapisovat si pouť ke sv. Jakubovi do životopisu.

Zuzana Petrášová

Bože, nepřestávej nás provázet milostí, abychom poznávali, co je správné, a ochotně se podle toho řídili; a protože jsme ve všem zcela závislí na tobě, dej, ať žijeme stále ve spojení s tebou. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

14. března

Pátek po 1. neděli postní

Mt 5,20-26

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: »Nezabiješ.« Kdo by zabil propadne soudu. Ale já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkovi, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím ti: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního halíře.“

Křest

Jako malého kluka mě občas brávala babička do kostela, kde jsem s oblibou vhazoval mince do pokladničky a odměnou bylo pokývání hlavou černouška. Rodiče do kostela nechodili, a že se jednou stanu křesťanem, mě ani ve snu nenapadlo. V devatenácti letech jsem se zájmem četl *Quo vadis* (Kam kráčíš) o počátcích křesťanství ve starověkém Římě. Kniha byla tehdy nedostupná. Sehnal jsem ji v městské knihovně od brunetky, která se za několik měsíců stala mojí manželkou. Máme dvě děti a po čtyřiceti osmi letech společného života odešla na zákeřnou nemoc. Závěrečná péče nebyla jednoduchá, a tak si myslím, že i za to jsem byl odměněn.

V roce 2022 mě touha spatřit moře zavedla do Chorvatska a Medjugorje v Bosně a Hercegovině, kde jsem díky zázraku Panny Marie Medjugorské na místě zjevení Panny Marie zvaném Podbrdo potkal člověka, který mi totálně změnil život. Silně věřící žena se rozhodla evangelizovat. Obzvláště po tom, co zjistila, že jsem jako nevěřící jel do Medjugorje a netušil, že se tam zjevuje Panna Maria. Zamiloval jsem se do ní a uvěřil.

V mém pokročilém věku mě P. Bystrý pečlivě a trpělivě připravil na svátost křtu. Myslím, že mým křtem jsem změnil svůj způsob života, myšlení a priorit. Tím se mi otevřela možnost přijetí dalších svátostí.

Dne 15. srpna 2024, na slavnost Nanebevzetí Panny Marie, v souznění s milovaným člověkem jsem přijal svátost manželství a tím i novou rodinu.

Ladislav Stoklasa

Prosíme tě, Bože, pomáhej nám prožít dobu přípravy na velikonoce s vnitřní opravdovostí, aby postní kázeň, o kterou církev v této době usiluje, přinesla všem užitek pro duši. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

15. března

Sobota po 1. neděli postní

Mt 5,43-48

Ježíš řekl svým učedníkům: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: »Miluj svého bližního a měj v nenávisti svého nepřítele.« Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým. Jestliže tedy milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celníci? A jestliže pozdravujete jen své bratry, co tím děláte zvláštního? Copak to nedělají i pohané? Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

Biřmování

„Přijď, Duchu Svatý, a naplň srdce svých věrných a zapal v nich oheň lásky své.“ Modlitba, možná jen její začátek, kterou jsem jako mladá slečna objevila v modlitební knížce, kterou jsme měli doma. Nikdy jsem její slova nezapomněla, dodnes jsou v mém životě důležitá.

Ze slovníku cizích slov se dovídáme, že biřmování je svátost obohacení dary Ducha Svatého, které je možné přijmout jen jednou za život. Wikipedie píše, že výraz biřmování pochází z německého *firmen*, latinsky *firmare* – a znamená utvrzovati. Spolu se křtem a eucharistií je jednou z iniciačních svátostí, která je ustanovená Ježíšem Kristem, jejímž prostřednictvím křesťan od Boha dostává pečeť daru Ducha Svatého. Spolu se křtem a svátostí biřmování podle katolické nauky vtiskuje do nitra člověka nezrušitelné znamení (charakter).

Dnes jsem ve věku 75 plus. Moji rodiče a prarodiče svátost biřmování mohli beztrně a jaksí samozřejmě prožít. Moje generace po nastoupení vlády jedné strany už ne. V královéhradecké diecézi se stal tehdejší biskup Mořic Pícha, poté co tajně na jaře 1950 vysvětil svého nástupce Karla Otčenáška, ve své biskupské rezidenci vězněm komunistického režimu a setrval tak až do své smrti v roce 1956. Nového biskupa Otčenáška komunistická moc odsoudila za protistátní činnost a velezradu na léta do žaláře.

Své děti jsme dali pokřtít tajně a na náboženství nechodily. Teprve změna režimu před 35 lety přinesla obrat. Pan biskup Karel Otčenášek se mohl ujmout po desetiletích svého úřadu. Náš syn nastoupil do nově založeného Biskupského gymnázia Bohuslava Balbína. A my, jeho rodina, jsme se s radostí mohli zúčastnit jeho svatého biřmování. Vedle mladých biřmoval biskup Otčenášek i velké zastoupení starších i starých ročníků. To přinesla svoboda. Díky Pánu Bohu!

Roky ubíhají. Moje děti mají děti. Již se třemi z nich jsem mohla prožít v naší katedrále Svatého Ducha jejich svátost biřmování. Všichni se na výraznou událost ve svém životě připravovali, oni i jejich noví kmotři. Zvolili cestu a smysl svého konání. A já vím, že dary Ducha Svatého jsou i pro ně o naději: „*Přijď, Duchu Svatý, a naplň srdce svých věrných a zapal v nich oheň lásky své...*“

Ludmila Hovorková

Věčný Bože, náš nebeský Otče, obrať k sobě naše srdce, abychom celý život zasvětili tvé službě: abychom hledali především tvé království a plnili tvůj příkaz lásky. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

16. března

2. neděle postní, cyklus C

Lk 9,28b-36

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbledl. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padla na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

Eucharistie

Pražská Loreta má monstranci s tisíci diamantů. Ve Fatimě je jedna zdobená meteority a kamenem z Měsíce. Když jsem obdivovala krásu monstrance, jak dovedně a nápaditě je zhotovená z těch nejvzácnějších materiálů, uvědomila jsem si, že mnohem drahocennější poklad se skrývá v jejím středu, v na první pohled úplně obyčejné chlebové oplatce. Ale od chvíle, kdy nad ní kněz při mši svaté pronesl Ježíšova slova: „Toto je moje tělo...“ je proměněna – a je to On, živý Pán, Boží Syn, který „sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí“ (Fp 2,5). Jeho láska šla ještě dál. A tak před svou smrtí na kříži se nám dal jako pokrm. Ježíš šel ve své lásce k nám do krajnosti a teď čeká na naši odpověď. Přijmu Ho? Monstrance bez eucharistie je jen trocha kovu a kamení. I životu člověka bez Krista, i když se zdá navenek úžasný, něco podstatného schází...

„Můj Pane a Bože, dej mi tu milost, abys byl ty vždycky ve mně a já v tobě. Dej ať zůstáváme navždy spojeni tímto poutem lásky“ (Bl. Alexie le Clerc).

„Drahý Ježíši, pomáhej mi, ať šířím tvou vůni všude, kam přijdu. Tvůj Duch a tvůj život ať naplní mou duši. Pronikni celou mou bytost, a tak ji ovládni, aby celý můj život vyzařoval jen tebe. Buď ve mně tak, aby každá duše, s kterou se setkám, mohla pocítit tvou přítomnost v mé duši. Dovol, aby neviděli mě, ale jen

tebe, Ježíši! Zůstávej se mnou, a já pak budu zářit tak, že budu světlem pro druhé. Toto světlo, Ježíši, bude zcela od tebe; nic v něm nebude ze mě. Ty budeš posílat světlo skrze mě druhým. Dej, ať tě oslavuji tak, jak se ti to nejvíc líbí – tím, že všem kolem sebe budu svítit. Nauč mě, abych tě hlásal ne slovy, ale příkladem a mocnou silou, vábivým působením toho, co dělám, jasnou a plnou láskou, kterou mám ve svém srdci pro tebe. Amen“ (Sv. J. H. Newman).

S. M. Jana Háková, de N. D.

Bože, ty k nám mluvíš skrze svého milovaného Syna a přikazuješ nám, abychom ho poslouchali; živ nás tedy svým slovem a očišťuj naše nitro, abychom se mohli radovat z patření na tvou slávu. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

17. března

Pondělí po 2. neděli postní

Lk 6,36-38

Ježíš řekl svým učedníkům: „Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesudte, a nebudete souzeni, nezavrhujte, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřese- nou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou mírou měříte, takovou se naměří zas vám.“

Smíření

Obklopuje nás svět techniky, vědeckých důkazů a odkazů, včetně kvantové mechaniky, nutí nás přemýšlet a cvičit „šedé buňky mozkové“. Obdivujeme stvoření světa díky zlatému řezu, fraktálním divům a dalším zákonitostem, kterými nás obdařil Bůh. Nelze se

dopátrat všech jeho darů. Jak se říká: U Boha je jediná konstanta a to je změna, ta je vždy dokonale promyšlena a uskutečněna. Tak se stalo i s naším stvořením, vesmír všeho pohybu biologického v nás, hmotného ve vesmíru jako takovém, se společnými prvky, kromě zlata.

Dal nám mysl, neskutečné dílo, které se snoubí se srdcem. Jela jsem vlakem do Prahy, nejdříve autobusem, do kterého nastoupil pán se zavazadly, rádoby komunikativní. Někteří cestující neodpovídali, nebo dělali, že neslyší, bylo mu smutno, chtěl pomáhat s dětskými kočárky, atd., nakonec si sedl vedle mne a svěřil se, že jede na operaci s kolenem a brácha mu řekl, že při operaci zemře, což několikrát zopakoval, až mu ukápěla slza, nitro bolavé. Přála jsem si, aby se podíval do nebička a třikrát mi zopakoval „operace dobře dopadne“, což mi splnil, vypadal o poznání klidnější a vystupovali jsme. Doufám, že se smířil s touto variantou v mysli a operace dobře dopadla.

Věřme, že dílo Boží je v celku veliké, pro nás v jeho složitosti i kráse neuchopitelné, stále nás posilující, překvapující, přesahující.

Anna Matoušková

Bože, ty chceš, abychom se cvičili v kázni a sebeovládání, a tak byli schopnější plnit tvou vůli; pomáhej nám, ať se varujeme hříchů a ochotně konáme, co nám ukládá tvá láska. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

18. března

Úterý po 2. neděli postní

Mt 23,1-12

Ježíš mluvil k zástupům i ke svým učedníkům: „Na Mojžíšův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové. Dělejte a zachovávejte všechno, co vám řeknou, ale podle jejich skutků nejednejte, neboť mluví, ale nejednají. Svazují těžká a neúnosná břemena a vkládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem. Všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi. Dávají si zhotovovat zvlášť široké modlitební řemínky a zvlášť velké štrápce na šatech, mají rádi čestná místa na hostinách a přední sedadla v synagogách, mají rádi pozdravy na ulicích, a když jim lidé říkají »mistře«. Vy však si nedávejte říkat »mistr«, jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno »otec«, jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. Ani si nedávejte říkat »učitel«, jenom jeden je váš Učitel – Kristus. Kdo je mezi vámi největší, ať je

vaším služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Pomazání nemocných

Proč se lidé někdy obávají přijmout svátost nemocných? Snad proto, že se domnívají, že brzy po jejím přijetí budou muset zemřít? Mnozí z našich blízkých už tuto svátost přijali – dokonce i několikrát – a přesto jsou ještě mezi námi a její přijetí zpravidla výrazně zlepšilo nejen jejich duchovní pohodu a klid, ale v návaznosti na duchovní vyrovnání a smíření se často dokonce projevilo i zlepšením jejich fyzického stavu!

Je žel pravda, že lidé tuto svátost, která je primárně určena pro posilu, naději a duchovní útěchu trpících nemocných, byli z dřívějšíka zvyklí nevhodně pojmenovávat „posledním pomazáním“ – jakožto jednoznačně specificky určenou zcela poslední, závěrečnou pomoc pro záchranu duše na konci pozemského života, pouze k usnadnění přechodu „na onen svět“. Samozřejmě, pokud k umírajícímu členu rodiny volali kněze příliš pozdě – až tehdy, když už ten jejich nemocný byl prakticky „v posledním tažení“ resp. měl už doslova „smrt na jazyku“, není divu, že skutečně krátce poté, co svátost nemocných přijal, se uzavřela jeho pozemského žití pouť... a bylo velké štěstí, když se umírající této duchovní útěchy ještě vůbec dočkal při smyslech, za plného vědomí se stihl ještě vyzpovídat a mohl pak v klidu a v skutečné

pohodě odevzdat duši Bohu, svému Stvořiteli a Spasiteli. Rozhodně však přijetí této svátosti nikomu smrt neurychlilo!

Moje sestřenice se svého času nacházela ve velmi pokročilém stavu celého komplexu vážných onemocnění; postupně jí selhávaly důležité životní funkce – ale přesto velmi lpěla na životě a ze smrti měla hrůzu, i když z duchovního hlediska by teoreticky mohla být zcela „v pohodě“: celý život praktikovala svou víru, chodila do kostela i ke svátostem a děti se snažila vést a vychovávat v křesťanském duchu. Přesto byla přesvědčena, že přijetí „posledního pomazání“ uspíší její smrt, a proto razantně odmítala návštěvu kněze jakožto předčasnou. Nemělo smysl naléhat, zvláště když obě její dcery měly v této věci velmi podobný názor jako ona: samozřejmě si nepřály, aby jim matka brzy zemřela, a proto také s touto „zbytečně příliš brzkou“ duchovní útěchou nesouhlasily a snažily se ji posunout na co nejpozději. Bylo nám to líto; jejich maminku jsme měli rádi a přáli jsme jí tu milost, ale skutečně to nešlo „lámat přes koleno“; zbývala tedy jen modlitba a naděje, že Pán si k ní najde cestu sám. A chceme věřit, že nakonec jí tato milost dána byla...

Ještě daleko dříve jiná moje příbuzná ve své smrtelné nemoci naopak po svátostné útěše toužila. Když se její dny už očividně krátily, projevila velký zájem o duchovní smíření. Tehdy sice bylo dost těžké v jejím blízkém okolí kněze sehnat, ale nakonec nám v tomto vyhověl duchovní otec z naší, i když poměrně vzdálené farnosti od „Domova pro přestárlé“, v němž byla hospitalizována. Měl jsem štěstí,

že jsem jej mohl k nemocné doprovodit a být svědkem toho, s jakou radostí a ulehčením umírající teta svátost přijala a pak hned další den v klidu skonala. Její dcera prohlásila: „Chudák maminka na to čekala – a dočkala se!“

Rád si vzpomínám na konec požehnaného života jedné staré paní z naší farnosti: v jejích více než devadesáti letech ji už zcela opustil zrak, ale ona tuto těžkou zkoušku přijala s velkou pokorou, odevzdána do Boží vůle. Byla šťastna, že kněz za ní pravidelně docházel a přinášel jí vždy na první pátek v měsíci Tělo Páně. Když pak sama instinktivně téměř s jistotou pocítila, že její poslední hodinka se blíží, neprojevila žádný zármutek, zmatek ani úzkost; pouze vzkázala panu faráři, zdali by k ní tentokrát nemohl přijít dříve... Přijala svátost nemocných s velkou vděčností – a kněze, který se již chystal k odchodu, překvapila svou prosbou, aby ji na rozloučenou políbil! Svědkové této události byli velmi dojatai, když spatřili, s jakou něhou se sklonil k její nevidoucí vráscité tváři – jako by to byla jeho vlastní maminka...

Karel Voplakal

Bože, provázej svou církev ustavičnou ochranou, vždyť jsme jen smrtelní lidé a bez tebe by nám došly síly; pomáhej nám vyhybat se všemu, co nám škodí, a hledat, co vede ke spáse. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

19. března

Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie

Mt 1,16.18-21.24a

Jakub byl otec Josefa, muže Marie, z které se narodil Ježíš, nazývaný Kristus. S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal.

Kněžství

Když jsem byla oslovena, abych přispěla do postní brožury na rok 2025, měla jsem jasno ještě dříve, než žádost dozněla. P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem. Člověk, jehož kněžství a přátelství si léta hluboce vážím. Novoknězem se stal po čtyřicítce, jeho prvním působištěm se stal Hradec Králové. V srdci rodné diecéze působil pouhé dva roky, pak mu byl odebrán státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti. Doba byla složitá, ale příznějme si otevřeně, že ani dnes není zrovna jednoduchá.

„Kněz žije a působí v dnešní většinou ateistické společnosti, která je nevěřící a ani v nejbližší budoucnosti se situace příliš nezmění. Vyžaduje věřící, kteří jsou upevněni ve víře. Nejde pouze o uznání určitých výroků o víře, ale aby lidé uznávali plně Boha a ve své farnosti byli aktivní. Svátosti se stávají prázdny rituály, osobní modlitba je slabá a z hříchů se stávají pouze slabosti, které člověka neznepokojují. Bůh není základem a středem mnoha lidí a sama církev ztratila ve společnosti své důrazy. Situace je nanejvýš napjatá, a proto v této krizové situaci je na místě otázka: Kdo jsem, má smysl to, co konám? A dále se ptám, kdo jsem jako kněz a jaká budoucnost čeká mě, jaký je cíl mé služby, když ubývá věřících a přibývá lhostejnosti. Musíme žít nasloucháním evangelia a v odvaze dál hlásat Boží slovo. Ježíš učí Petra, aby byl odvážný, ale odvaha je vždycky spjatá s vizí. Buď máme odvahu, nebo se necháme odradit okolní lhostejností.

Největším nepřítelem odvahy je acedie, duchovní lenost. Je to jedna z hlavních neřestí, která tě postupně obere o naději, až tě nakonec přivede k zoufalství, beznaději jako svému cíli. Nejzávažnějším důsledkem duchovní lenosti je výsměch a průměrnost. My se často do největších extrémů nedostaneme, ani si neuvědomujeme, že jsme duchovně líní. Bývá užitečné vrátit se k sedmi hlavním neřestem jako je například ponechání věcí napospas osudu. Ježíš říká Petrovi: »Zajeď na hlubinu.« V duchovním životě je převlečená za duchovní lenost, a nakonec se dojde k tvrzení, že my bychom opravdu chtěli, ale ono to nejde. Duchovní lenost nám brání čelit situacím, proti kterým jsme zdánlivě bezmocní, takže žijeme podle okolností. Realita nebude nikdy dobrá, když ji budeme jen trpně snášet. Zaslíbená země se stala zaslíbenou teprve po dobytí, jinak se stane buď pouhou iluzí, nebo noční můrou. Ježíš všechny shromáždil, aby ho viděli vzkříšeného a klaněli se mu, ale někteří pochybovali. Abychom jako kněží překonali všechny pochybnosti, je třeba začít jednat a zmizí všechen strach. Jako kněží máme lidem přinášet naději a oživovat svou službou touhu po nebeských dobrech, abychom tak vlévali do celého světa radost a pokoj našeho Vykupitele, jak nám radí modlitba jubilejního roku 2025.“

*Eva Zálešáková,
P. Miloslav Fiala, OPraem.*

Všemohoucí Bože, tys povolal svatého Josefa, aby už od počátku chránil dílo našeho vykoupení; dej, ať tvá církev s jeho pomocí věrně plní svůj úkol při uskutečňování díla spásy. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

20. března

Čtvrtek po 2. neděli postní

Lk 16,19-31

Ježíš řekl farizeům: „Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebrák – jmenoval se Lazar – plný vředů a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a (ještě k tomu) přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abraháмова náručí. Pak umřel i boháč a byl pohřben. V pekle v mukách zdvihl oči a viděl zdálky Abraháma a v jeho náručí Lazara. A zvolal: »Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň kousek prstu ve vodě a ovlaží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plamenu.« Abrahám však odpověděl: »Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi veliká propast,

takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.« (Boháč) řekl: »Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.« Abrahám odpověděl: »Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou!« On však odporoval: »Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.« Odpověděl mu: »Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.«“

Manželství

Začneme říkankou: Byl malý domeček, v tom domečku stoleček...

Z našeho stolu může padat jen to, co na něj položíme. Nejdříve jsme pokládali jen my dva, pak se stůl plnil i pěti dětmi okolo.

Můžeme nabízet jen to, co máme. Když jsme si před 59 lety dávali před Bohem manželský slib, opravdu upřímně, netušili jsme, co vlastně manželství obnáší. Láska, úcta a věrnost, to nám připadalo samozřejmé. I když hloubka těchto cností není konstantní, měla by stále růst. Ale druhá část slibu, je odevzdávání a přijímání bez výjimky, v mládí i stáří, v nemoci, to je úkol až do smrti. Ale tím děláme toho druhého šťastným. Učit se více dávat než přijímat.

Jsme hodně rozdílné povahy a společná cesta životem chce spoustu tolerance, komunikace a samozřejmě lásky a odpuštění. A nad tím vším boží světlo.

Od 52 let našeho života nás provázela „Manželská setkání“. S otevřeným srdcem jsme naslouchali teorii i zkušenosti přednášejících manželů. Nikdy jsme do těchto setkání nepoznali společenství a zde jsme v péči Ducha Svatého začali rozkvétat. Ano dalo to práci. Stále znovu a znovu pády a odpouštění. Já jako manželka jsem si dlouho myslela, že Pavlovi poskytuji dobro a on také to samé vůči mně. Ale na manželských setkáních jsme poznali, že dobro, které chceme pro partnera, může být v Božích úplně něco jiného, než si myslíme my. Učili jsme se více dávat než přijímat.

V našem věku, kdy již máme odstup od událostí dřívějšího života, víme, že Pán i zlé umí proměnit v dobro, jak to poznal boháč i Lazar v podobenství dnešního evangelia.

Snažíme se, abychom v závěru našeho života dokázali s Boží pomocí „dotkat“ obraz, ke kterému nás On vybral a povolal.

V současnosti organizujeme (již po osmnácté) Manželská setkání seniorů. I stáří a vztahy v něm si zaslouží naší pozornost, růst v toleranci, pochopení a otevřené oči, uši i srdce pro toho druhého. Každý den je jiný a může být i poslední. A právě nyní se musíme držet Pána a s důvěrou v jeho milosrdenství čekat na setkání s Ním.

Pavel a Marie Klimešovi

Bože, ty miluješ nevinnost a znovu ji dáváš těm, kdo se k tobě kajícně navracejí: obrať k sobě naše srdce a dej nám novou sílu Ducha Svatého, ať jsme pevní ve víře a horliví v konání dobra. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

21. března

Pátek po 2. neděli postní

Mt 21,33-43.45-46

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Poslyšte jiné podobenství: Byl jeden hospodář a ten vysázal vinici. Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a vystavěl strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabili, třetího ukamenovali. (Hospodář) poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled k nim poslal svého syna; myslil si: »Na mého syna budou mít ohled.« Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: »To je dědic. Pojdte, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše!« A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabili. Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?“ Odpověděli mu: „Krutě ty zlosyny zahubí a svou vinici

pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek.“ Ježíš jim řekl: „Nečetli jste nikdy v Písmu: »Kámen, který stavitelé odvrhli, stal se kvádrem nárožním. Učinil to Pán a v našich očích je to podivuhodné«? Proto vám říkám: Vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.“ Když velekněží a farizeové uslyšeli tato jeho podobanství, poznali, že mluví o nich. Hleděli se ho zmocnit, ale měli strach z lidu, protože (lidé) ho považovali za proroka.

Trpělivost a naděje

Naděje dává smysl našemu životu. Velkou nadějí je Bůh. Učíme se Ho poznávat, je stále s námi: „Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (Mt 28,20). Nic nemůže být důležitější, než setkání s Bohem. Když Ho konečně najdeme, všechno je jiné. Láska Boží se chopí celého našeho života.

Země, Měsíc, Slunce jsou Jeho dílo. Celý vesmír. „Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, Měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil. Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš?“ (Žl 8,4-5). Ve vesmíru je lidská bytost jediným stvořením, které si tuto krásu uvědomuje. Nepatrná bytost, rodí se a umírá, je jediná, která si je toho vědoma.

Trpělivě Boha hledám celý život. Poznávám, že mě miluje. Daroval mi život a dává mi ho v každém okamžiku. Pevně mě vede, ale současně zcela respektuje moji svobodu. Apoštol Pavel řekl: „Radujte se v Pánu vždycky, znovu

říkám, radujte se!“ (Fp 4,4) Když v životě nastanou těžkosti, Pán mi dává sílu. Dává ji stále, a nenakládá víc, než jsem schopna unést.

Bůh říká: „Jsi pro mne důležitá, mám tě rád, počítám s tebou.“ Říká to každému z nás. Odtud se rodí naděje i radost. U mne v okamžiku, kdy mne objal Ježíš. Před 15 lety v Jeruzalémě, když jsem plakala v prachu na kolenou a líbala Kámen pomazání. Převrátil mi, tehdy nevěřící, celý život.

UVĚDOMUJI SI, JAK MI POMÁHAL V TĚŽKÝCH ŽIVOTNÍCH SITUACÍCH. Před 35 lety mi pomohl velmi. Prostudovala jsem tehdy Písmo s adventisty, ale opět jsem se s Ním minula. Hledala jsem Ho dalších dvacet let. Až na pouti ve Svaté zemi v Jeruzalémě. Objal mě. Bůh! Okamžitě jsem si našla společenství – kněze, církve, Modlitby matek, A3V, pak poutě s Veronikou. Neuvěřitelné dary dostávám.

Pán nám dává svou lásku pocítit mnoha znameními, i mnoha lidmi, které nám staví do cesty. Radost ze setkání s Ním se nedá vyjádřit slovy. Je Láska. Dostala jsem tenkrát od Něho střípek lásky a dodnes mám nutkavou touhu milovat lidi a pomáhat jim.

VÍRA JE OHROMNOU SILOU. Nejsem sama a mám pokoj, protože vše odevzdávám Pánu. Je to pokoj, který Bůh dává svým dětem. Žiji jako Jeho dítě a On mi pomáhá zahrnovat touto láskou ostatní. Jsem jim nablízku, těším, pomáhám. Duch Svatý mě činí mírnější, trpělivější, přivádí mě k pokoji s Bohem, k ochotě sloužit a chápat druhé. Má radost je velká. Jsem zde pro Boha a pro druhé.

Naděje nám dává sílu. Krásná je vize nebe z knihy Zjevení: Bůh, Ježíš, krása, dobro, pravda, plnost lásky – to vše nás čeká. Ti, kdo nás předešli a spočinuli v Pánu, jsou už tam. Mám naději, že byli zachráněni nikoli pro svoje skutky, ale Pánem: „Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu“ (Zj 7,10).

On na konci našeho života přijde, aby nás vzal za ruku a převedl do onoho nebe, kde jsou i naši rodiče a prarodiče. Můžeme tam vstoupit jedině s Ježíšem. Kristova krev nás ospravedlnila a otevřela nám nebe. Vracím se zpět, domů a čeká na mne Táta. Věřím, že mi odpustí a znovu mě obejmě...

Víra je svítilna. Vede naše kroky nocí, a to na cestu stačí. Sám Bůh chce sdílet s námi tuto cestu (Žd 12,2). A to je velká naděje. Naděje, která nezklame! Ježíši, díky ♥.

Věra Šimková

Všemohoucí Bože, posilni v nás ducha kajícínosti, abychom se v této postní době očistili pokáním a připravili se oslavit velikonoce s čistým srdcem a vnitřní pravdivostí. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

22. března

Sobota po 2. neděli postní

Lk 15,1-3.11-32

K Ježíšovi přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: »Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.« On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchýtil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl: »Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě.

Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádečníků!» Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: »Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.« Ale otec nařídil služebníkům: »Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!« A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: »Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.« Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: »Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!« Otec mu odpověděl: »Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.«

Poutníci

Evangelium tohoto dne nám ukazuje nesmírnou milost Božího odpouštění. Ukazuje nám toto odpuštění na otci, k němuž se navrátil zbloudilý

syn. I nám se tato situace v životě stává. I já jsem ve svém životě zbloudila. Byla jsem vychována ve věřící rodině a provdala se za věřícího manžela. Měli jsme šťastné manželství, dobrou partu přátel, se kterými jsme prožívali radosti světského života. Prostředí, ve kterém jsme žili, nebylo víře v Boha nakloněno.

Tak i my jsme s manželem prostředí věřících lidí na nějaký čas opustili. Ale Bůh nás neopustil a návrat zpět se po čase uskutečnil. Byla to úžasná radost a dodnes na ten čas s láskou vzpomínám a nepřestávám Bohu děkovat.

Nyní již mnoho let jako vdova se snažím putovat s trpícími a opuštěnými, vzájemně se povzbuzujeme ve víře a společně se modlíme. S diecézním centrem pro seniory jsem už několikrát putovala po východočeské svatojanské cestě „Za mír“. Ta poslední pouť byla krásná, prozářená sluncem, kolem překrásná příroda, všechnu tu krásu Bůh pro nás stvořil a nestačíme za ni děkovat. Naše modlitby byly za mír ve světě, za mír v lidských srdcích.

Věřím, že Bůh naše modlitby vyslyší a ve světě zavládne mír. Prožíváme Jubilejní rok 2025 jako „poutníci naděje“ a prosíme Ducha Svatého, aby v nás zažehl plamen naděje v důvěrném očekávání nového nebe a nové země.

Jsem šťastná, že jsem se tohoto významného jubilea dožila a že mohu putovat k vytouženému cíli – životu věčnému.

Helena Ryklová

Svou milostí, Bože, léčíš naše slabosti a dáváš nám už nyní účast na životě, který nás čeká v nebi; veď nás, dokud žijeme zde na zemi, a doveď nás do světla, ve kterém ty sám přebýváš. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

23. března

3. neděle postní, cyklus C

Lk 13,1-9

V té době přišli k Ježíšovi se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví obětních zvířat. Řekl jim na to: „Myslíte, že ti Galilejci, když to museli vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; když se však neobráátíte, všichni podobně zahynete. Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobráátíte, všichni právě tak zahynete.“ Vypravoval pak toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici zasazený fíkovník a přišel na něm hledat ovoce, ale nic nenašel. Proto řekl vinaři: »Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenacházím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?« On mu však odpověděl: »Pane, nech ho tu ještě tento rok. Okopám ho a pohnojím, snad příště ovoce ponese. Jestliže ne, dáš ho pak porazit.«“

Křest

Dát smrti čestné místo

Mé hledání Boha se rodilo v krizích osobního i profesního života. Touha po absolutní lásce mě přiváděla do kostelů. Z lidského pohledu v nich nebylo nic přitažlivého. V kostelích byla zima a šero. Přesto jsem se tam vracela. Chtěla jsem dát smrti svých nemocných čestné místo. Snažila jsem se pochopit smysl prožívaného utrpení v životě lidí. Jejich bolest mě přiváděla stále více k Bohu.

Jednou jsem přijela před malý venkovský kostelík. Před farou stál starý muž. „Kohopak hledáte?“ zeptal se. „Místního pana faráře.“ „To jsem já, pojdte dál, za chvíli začíná mše svatá, pak vám můžu uvařit čaj.“ „Tak fajn, půjdu na mši svatou a pak na čaj.“ Staříčké ženy mi nabídly místo mezi sebou. To byla pro mě veliká čest. Vždyť ve většině kostelů byl přísný zasedací pořádek, který jsem často narušovala.

V kapli bylo teplo. To lidské i to od kamen. Kněz mi rozuměl, poznal mé hořící srdce. Vyprávěla jsem mu o lidské bídě při umírání. O svém hledání. O samotě. O potřebě odpuštění. Na oplátku mi pan farář vyprávěl o službě sanitáře za totality. O nalézání Boha ve chvílích lidského utrpení. O pokoji při odpuštění. O radosti a štěstí života z víry. V té době byl sám nemocný rakovinou. Modlil se, abych našla kněze, který mě připraví k přijetí svátosti křtu. Otevřel mi nové obzory, nové dveře. Svátost přijetí křtu za několik málo měsíců mi

dala odvalu a sílu k založení služby domácího hospice.

Staříčský pan farář byl za čas odvezen do kněžského domova. Přijela jsem ho navštívit už jako hospicová sestra. Dal mi požehnání, vitamíny a sešit se svými poznámkami pro duchovní službu nemocným. S hůlkou mě doprovodil ven a dlouze mi zamával. Druhý den tiše zemřel. Dal mi poznat nejen Boží lásku, ale především mi ukázal dar služby umírajícím lidem.

Jana Sieberová

Bože, studnice milosrdenství a dobroty, ty nám dáváš příležitost, abychom svou hříšnost léčili modlitbou, postem a štědrostí; pohleď, jak ve svědomí cítíme svou vinu a pokorně se z ní vyznáváme, ukaž na nás své veliké slitování, odpusť nám a pozvedni nás k sobě. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

24. března

Pondělí po 3. neděli postní

Lk 4,24-30

Když přišel Ježíš do Nazareta, řekl lidu v synagoze: „Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítaný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Náman ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

Biřmování

Ticho, čekání, tělo bez života. To jsou charakteristiky Bílé soboty. Jsou to ale také charakteristiky absence Ducha Svatého. On je Hlas, on je Pohyb, on je Život. Každý, kdo vezme vážně, svátost biřmování toto někdy zažije. Zažije obojí, i to, jak se cítí, než se ho Boží Duch dotkne, i to, jakou má dotyk Ducha Svatého sílu. Poslední roky pravidelně provázím mladé lidi na cestě k svátosti biřmování. Vedle všech důležitých součástí přípravy bych vyzdvihl jednu klíčovou skutečnost. Totiž touhu biřmovance, aby Duch Svatý v jeho životě působil. Touhu po tom být Duchem Svatým obdarován, posílen, proměněn. Jedině tehdy, když od Boha skutečně něco očekávám, jsem vnitřně disponován k tomu, abych to mohl také přijmout. A je to vždy veliká radost vidět zvláště mladé lidi, jak napůl rozechvělí přijímají tuto svátost s očekáváním, že Duch Svatý bude v jejich životě opravdu působit.

Není tím ovšem myšleno, že by se člověk stal přijetím svátosti biřmování najednou jiným, že by se změnil jeho vlastnosti k lepšímu. To se určitě v síle této svátosti časem může stát, ale jen díky spolupráci Boží milosti s naší vlastní lidskou vůlí, budeme-li ochotni na sobě pracovat. Na to mě myslím před lety upozorňoval jeden člověk, který s naší skupinou biřmovanců dělal rozhovor. Ptal se nás, co od svátosti biřmování očekáváme, a já jsem odpověděl, že bych si přál, aby to byl určitý milník v mém životě. On mě pak citlivě upozornil, že takto

svátost biřmování asi úplně nefunguje. Nicméně, já jsem si stejně myslel svoje. Už po pár měsících jsem však věděl, že Bůh mi moje přání splnil. Během pár měsíců následujících po biřmování mi bylo 18 let, udělal jsem řidičák a rozhodl jsem se stát knězem. Měl jsem tehdy silný pocit, že k rozhodnutí mám větší světlo než jindy právě díky přijetí svátosti biřmování.

Duch Svatý dokáže v životě každého z nás vykonat veliké věci, a to nejen při biřmování či brzy po něm. Velmi ovšem záleží na tom, jak moc mu dovolíme náš vlastní život utvářet.

František Filip

Milosrdný Bože, očišťuj a upevňuj svou církev, a protože bez tvé pomoci neobstojí, stále ji veď svou milostí. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

25. března

Slavnost Zvěstování Páně

Lk 1,26-38

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém

stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoliv byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

Eucharistie

Nebeská blízkost

Pochopení

Láska co byla a je

I když nic jiného už není

Objímá samotu

Hojí utrpení

Láska co zůstává

Úplně blízko, i když tu nikdo není

Klečím tu v úžasu

Nechápu proměnění

Duše se dotýká

A moje srdce mění

Blízkost tak veliká

Že nic víc na světě není

Láska, co nese i moje utrpení

Láska co objímá

Láska co přijímá

Všechnu tu bolest, nepochopení...

Nebeská blízkost
Zázrak na počkání
Klečím tu potichu
Dar, co jsme přijali...
Netřeba děkování...

Alena Peremská

Bože, vyznáváme, že se tvé Slovo stalo v lůně Panny Marie člověkem, tvůj Syn, náš Vykupitel, se stal jedním z nás a má účast na našem lidském životě; dej, ať i my máme účast na jeho božství. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

26. března

Středa po 3. neděli postní

Mt 5,17-19

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všechno nestane. Kdyby tedy někdo zrušil jedno z těchto přikázání – a třeba i to nejmenší – a tak učil lidi, bude v nebeském království nejmenší. Kdo se však bude jimi řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký.“

Smíření

Když se chystáme ke svátosti smíření, často-krát míváme pocit, že jsme vytáhli v podstatě identickou kopii hříšných skutků z minulé zpovědi, a doufáme, že náš zpovědník nemá

příliš dlouhou paměť. Z Písma svatého čerpáme jistotu, že kdykoli své hříchy vyznáme, Bůh nám pro Ježíšovu oběť za nás hříchy odpouští (srov. 1 J 1,9) a dokonce i takové, které jsou křiklavé jako šarlat a purpur (srov. Iz 1,18). Jsme spaseni od hříchů k věčnému životu zcela zdarma, pouze z milosti. Avšak život Boží v nás zůstává jen tehdy, když nedáváme svým hříchům volný průběh, ale mocí Ducha, tedy v lásce Boží, svoje hříšné sklony překonáváme (srov. Řím 8,13). Pro změnu v našem životě je tedy zapotřebí nejen milosti, díky které víme, že je nám odpuštěno a můžeme začít znovu, ale i naší snahy a konkrétních skutků vedoucích ke změně.

Častokrát jsem bojoval s tím, že jsem nedokázal před lidmi říct, že jsem křesťan a vyznat Ježíše jako svého Spasitele a Pána. Vnímám, že je to nad moje síly a mnohokrát jsem tento hřích vyznával ve svátosti smíření a prosil o milost ho překonat. Stále jsem přitom měl na mysli, že když se k němu přiznáme, i on se k nám přizná (srov. Mt 10,32). Myslím, že mi Pán svou milost daroval a se svými kolegy v práci jsem se snažil otevřeně mluvit o Ježíši a o naději evangelia. K mému překvapení jsem se většinou nesetkal s odporem a nepřijetím, jak jsem si to představoval, ale spíše naopak s respektem a zájmem.

V přípravě ke svátosti smíření nám může pomoci Písmo svaté, které nás jednak usvědčuje, ale zároveň i povzbuzuje, dává nám přísliby a naději do budoucna a díky tomu se v nás probouzí touha po obrácení a změně. Božím slovem nás náš nebeský Otec může vychová-

vat a vést, což v konkrétním jednání nemusí být snadné, ale pokud posloucháme, odměnou nám bývá vnitřní pokoj, vědomí, že patříme Pánu i větší otevřenost vůči svým bližním.

Jan Balek

Prosíme tě, Bože, pomáhej nám, ať se cvičíme v postní kázni a živíme tvým slovem, aby nás sebeovládání připravilo k věrnému plnění tvé vůle a společná modlitba aby nás vedla k trvalému spojení s tebou. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

27. března

Čtvrtek po 3. neděli postní

Lk 11,14-23

Ježíš vyháněl zlého ducha z němého člověka. Když zlý duch vyšel, němý promluvil. Zástupy žasly, ale někteří z nich řekli: „Vyhání zlé duchy s (pomocí) Belzebuba, vládce zlých duchů!“ Jiní ho pokoušeli a žádali od něho znamení z nebe. On však znal jejich myšlenky, a proto jim řekl: „Každé království proti sobě rozdvojené zpustne a dům na dům padne. Je-li tedy i satan v sobě rozdvojen, jak obstojí jeho království? Říkáte totiž, že vyháním zlé duchy s (pomocí) Belzebuba. Jestliže já vyháním zlé duchy s (pomocí) Belzebuba, s čím (pomocí) je vyhánějí vaši synové? Proto oni budou vašimi soudci. Jestliže však vyháním zlé duchy prstem Božím, pak už k vám přišlo Boží království. Dokud ozbrojený silák hlídá svůj dvůr, jeho majetek je v bezpečí. Přepadne-li ho však někdo silnější a přemůže ho, vezme mu jeho zbraně, na které spoléhal,

a jeho kořist rozdá. Kdo není se mnou, je proti mně, a kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje!“

Pomazání nemocných

Bůh nám dává spoustu úžasných darů. Je jen na nás, jestli natáhneme ruku a přijmeme je. Jedním z těchto darů je svátost pomazání nemocných. Pán Ježíš rád a s velkou láskou uzdravoval nemocné na těle i na duchu. Dotýkal se jich svou uzdravující rukou a dával jim zvláštní milosti Ducha Svatého. Svým učedníkům přikázal, aby jednali jako on.

Někdy není snadné nabídnout tento dar lidem kolem nás a může být ještě těžší nabídnout jej ve vlastní rodině. Dovolte mi sdílet svou osobní zkušenost.

Asi před rokem a půl se u jednoho člena naší rodiny objevilo velmi těžké onemocnění. Rozmýšlela jsem nad touto svátostí, ale v mysli mi létaly otázky. Jak jim to nabídnout? Nebudou si říkat, že už jsem ho odepsala? Jak šetrně vysvětlit, že to není pomazání poslední, ale pomáhající? Jak vysvětlit, že jde o milost a obrovskou posilu těla i duše? Osmělila jsem se a snažila se s pomocí Boží co nejvíce vysvětlit, o co jde. Semínko bylo zaseto. Mohu vám říci, že v tu dobu čas plynul nějak jinak, snad rychleji, smutněji. Bylo to období, ve kterém se beznaděj potkávala s nadějí. Po nějaké době došlo u nemocného k přijetí svátosti pomazání nemocných. Poté jsme prožívali čas zklidnění, naděje a znovu nadechnutí pro nemocného

i celou rodinu. Ale nakonec přes veškeré snahy rodiny i pečovatelek odešel. Navrátil se zpět – do Otcovského domu posílen svatostmi nemocných a posledním pomazáním. Ačkoli nebyla naplněna naše lidská touha po uzdravení našeho blízkého, věřím, že došlo k uzdravení duchovnímu, které nakonec proniklo do celé rodiny.

Je čas Velikonoc, kdy si připomínáme umučení a vzkříšení Ježíše Krista. Zaměřme svoji pozornost na to nejdůležitější – na to, kam směřujeme. Jdeme do Božího království, tam nás pak přivítá milosrdná náruč Otce, Syna i našich milovaných.

Chtěla bych vás vyzvat, abyste neměli strach nabídnout ostatním lidem to nejdůležitější – spásu duše. Třeba právě prostřednictvím svátostí, které nám jsou na zem dány proto, abychom dokázali dobře žít a vrátit se zpět k našemu Otci.

Marie Makovská

Pokorně tě prosíme, Bože, dej, ať stále hlouběji pronikáme do velikonočního tajemství, abychom blížící se svátky našeho vykoupení slavili s opravdovou zbožností. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

28. března

Pátek po 3. neděli postní

Mk 12,28b-34

Jeden z učitelů Zákona přistoupil k Ježíšovi a zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: »Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.« Druhé je toto: »Miluj svého bližního jako sám sebe.« Žádné jiné přikázání není větší než tato.“ Učitel Zákona mu na to řekl: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že on je jediný a není jiného kromě něho a milovat ho celým srdcem, celým rozumem a celou silou a milovat bližního jako sám sebe je víc než všechny oběti a dary.“ Když Ježíš viděl, že (učitel Zákona) odpověděl rozumně, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ A nikdo se už neodvážil dát mu nějakou otázku.

Kněžství

Již téměř 30 let jsem kněžstvím obdarován a vybírám několik „momentů“, jako životní zkušenost, o které se chci s vámi rozdělit.

První – jak k tomu došlo?

Jsme 4 bratři. Dostali jsme DAR narodit se do křesťanské – katolické rodiny, kde byla a je víra živá. Proto jsem nějak postupně od malička věděl, že chci žít s Bohem... ať budu čímkoli. Křesťanství se mi díky rodičům a svědectví mnoha dalších (včetně kněží) jevílo jako nejlepší životní styl.

Maminka nám x-krát citlivě říkala: „Kluci, modlete se za to, abyste našli manželku, kterou vám Pán chystá – a nekoukejte jen na vnějšek!“ (Jasně i já měl představu žít v manželství a rodině... jak jsme to zažíval). Pamatuji si ale také, jak nám mamka několikrát zmiňovala: „Jste čtyři kluci, je možné, že Pán také někoho povolá ke kněžství...?!“ Pamatuji si, jak jsem si říkal: „To je skvělé, že jsme čtyři, to jistě nevyjde na mne.! ☺“

Po letech, kdy už mi „bylo jasno“, jsem si uvědomil, že právě tato myšlenka „že to nevyjde na mne“, byla jakýmsi hláskem zasetého povolání semínka do mého srdce... jen jsem mu zatím nechtěl dát růst.

Rozhodujícím momentem byla „komunistická“ vojna, na kterou jsem šel vlastně dobrovolně, abych získal čas. No a tam to přišlo...! Poprvé v životě tváří v tvář lidské bídě svých vrstevníků (kluků, kteří vlastně neměli – viděno očima

mé zkušenosti – smysl života) přišla obrovská TOUHA DĚLAT NĚCO pro to, aby i tito a další mohli poznat – zakusit, že život je krásný, že může být plný krásna, mít šmrnc! A jasně mi znělo: „Budu kněz!“... A najednou mne tato myšlenka naplňovala hlubokým pokojem a radostí. Najednou nebyl problém, že ta nejpřirozenější vize rodiny se neuskuteční. Bylo to tak silné, až jsem si říkal: „Tome, klid, to tě přejde!“ – nepřešlo už 38 let!

Druhý moment – celibát. Tj. patřit jen Bohu a jeho lidu! Dnes v evangeliu slyšíme: „*První (příkázání) je toto: Slyš, Izraeli, Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán! Proto miluj Pána...! Druhé je toto, miluj svého bližního jako sám sebe!*“ (srv. Mk 12,29-31)... Tato Ježíšova slova platí pro každého. To není jen pro kněze, či „zasvěcené“! Pro mne ale nabírala právě tu konkrétní podobu patřit Mu cele – duší i tělem. Ne žít celibát pouze jako sebezápor, ale jako vztah, kde ON je můj milý – snoubenec! Žít takovým stylem, že budu viditelným znamením Jeho Milosti – blízkosti – přítomnosti... prostě být svátostný kněz. Naplňovat a žít právě to Ježíšovo slovo: „... a jsou konečně takoví, kteří se manželství sami zřekli pro nebeské království. Kdo může pochopit, ať pochopí.“ (Mt 19,12)... a mně to bylo dáno. Vlastně jsem vnímal, že základní volba je mezi manželstvím a celibátem. A toto přitakání k celibátu mi dávalo od oné chvíle hluboký pokoj a je tomu tak dodnes. (A doplňuji, že jsem nikdy neměl a nemám zmatky ve své orientaci).

Třetí moment (samozřejmě úzce provázaný s předchozími) – svátostnost a služebnost. To první už jsem zmiňoval: žít Lásku k Ježíši tak, že budu sám viditelným znamením náležení Jemu (žitou svátostí – svátostnost). Chtěl jsem ale i to druhé: milovat Ježíše v ostatních – být nástrojem Jeho lásky ke každému – sloužit všem ostatním (služebnost). A to jak tím, v čem mne nemůže nahradit ne-kněz – tedy svátostmi, ale i jakoukoli jinou disponibilitou a službou komukoli potřebnému! – I těm, kdo Pána neznají. Jako kněz nejsem nic víc. Důležité je milovat! – sloužit!

A snad úplným závěrem chci vydat svědectví, že jakousi „základnou“ mého 30 letého štěstí ve službě kněze je dar živého a velmi konkrétního kněžského společenství. Dosvědčuji, že tento dar nepřichází jen z titulu, že skrze svěcení jsem součástí kněžstva, ale že je třeba mu jít naproti – nejde to automaticky. Ale pak je to ÚŽASNÝ DAR. Právě díky i tomuto jsem celibát a službu, ke které mě Pán pozval, neprožíval jako samotu.

Děkuji ze srdce vám všem, kdo se modlíte za nás kněze!

Tomáš Hoffmann

Prosíme tě, dobrotivý Bože, vlej nám do srdce svou milost, abychom ovládali sklony lidské slabosti a dovedli žít podle tvých přikázání. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

29. března

Sobota po 3. neděli postní

Lk 18,9-14

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: »Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.« Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: »Bože, buď milostiv mně hříšnému!« Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Manželství

Před padesáti lety se mi splnil velký sen. Na radnici mi řekla ANO dívka, kterou jsem nesmírně miloval láskou bez výhrad (jak říká svatý Pavel). Tehdy nám stačila rodina. Já byl „odpadlík“, ona pocházela z ateistického prostředí. Boha jsme tehdy nepotřebovali, ani jsme o něm moc nevěděli. Naštěstí On o nás věděl. Byl s námi a dopřál nám roky šťastného manželství a dvě krásné a chytré dcery. My to ještě netušili, ale On již jistě věděl, že za ním přijdeme. A skutečně. Postupem času jsem začal pociťovat, že nás cosi převyšuje. Můj tehdejší materialistický pohled na život mi začal být těsný. Na spoustu otázek nedokázal dávat spolehlivé odpovědi. Konverze dcer, jejich křest a hlavně jejich opravdové nadšení z nalezení Boha se přeneslo i na nás dva. Na mě a na manželku. Oba jsme si však zároveň uvědomovali, že nám k plnosti cosi chybí. A tak jsme se odhodlali uzavřít s Bohem smlouvu – církevní sňatek. Tímto vstoupil Bůh i do našeho manželství. Během svatebního obřadu v kostele mi v hlavě rezonovaly myšlenky: „Bože, ty jsi mi dal dar, po kterém jsem toužil a já ti teď chci slíbit, že o něj budu pečovat, jak nejlépe budu umět. Zároveň vím, že když něco nebudu moci zvládnout, budu se smět na Tebe obrátit a ty mi pomůžeš. Protože od této chvíle nás znáš jako muže a ženu.“ A slyšel jsem, jak celým kostelem zní: „Neboj se. Nebojte se. Vím o vás. Jsem s Vámi.“

Soužití muže a ženy je náročné. Ani my jsme nebyli výjimkou. A i když jsme neprožívali

vážnější manželské krize, milovat bez výhrad nebylo vždy jednoduché ani pro nás. A stačilo opravdu málo – říci Bohu, „pomoz nám, zkazili jsme to“ a téměř vždy jsem byl překvapen, jak prosba byla rychle vyslyšena. Byli a stále jsme jeho tým, máme Jeho požehnání a On je vždy na naší straně. Soužití dvou milujících bytostí je vždy snazší, když jsou na něj tři. Milující pár a Bůh. Bez Bohem požehnaného vztahu by to bylo mnohem těžší. Ne pro Něj, ale pro nás samotné.

Emil Maléř

Bože, ty nám dáváš už v této postní době účast na Kristově smrti a vzkříšení; pomáhej nám, ať se dobře připravíme na slavení velikonoce, abychom plně prožívali radost z našeho vykoupení. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

30. března

4. neděle postní, cyklus C

Lk 15,1-3.11-32

K Ježíšovi přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: »Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.« On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchýtil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl: »Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě.

Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!» Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: »Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.« Ale otec nařídil služebníkům: »Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!« A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: »Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.« Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: »Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!« Otec mu odpověděl: »Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.«“

Trpělivost a naděje

Chtěla bych tento prostor využít jako malé povzbuzení pro ty, kteří právě teď s nadějí možná trochu bojují, a není pro ně snadné v ní žít.

Ve Spes non confundit papež František píše, že v srdci člověka je naděje jako touha po dobru a očekávání dobra, ačkoliv nevíme, co přinese další den. To silně rezonuje s mým prožitkem. Za posledních 10 let jsem byla 8x těhotná. O pět dětí jsme v průběhu těhotenství přišli, dvě holčičky se nám narodily. A nyní jsme v očekávání, těsně před porodem. O těhotenství se lidově říká, že žena „je v naději“. A s nadějí, zklamáním nadějemi, pocitem, že už nemáme naděje a novou nadějí jsem se v těhotenstvích setkala hojně. Zároveň všechno v našem manželství, a především naše těhotenské ztráty, mám úzce propojené se svým vztahem k Bohu. Jednou z nejtěžších věcí na smrti mých dětí, pro mě byl pocit, že Bůh mě neslyší. Že už se o Něj nemůžu opřít. Vlastně taková přetržená nit naděje upínající se k Bohu. Takhle jsem se cítila poté, co jsme přišli o kluky. Jenže pak jsem otěhotněla popáté s dobrým výhledem, že tentokrát by to mohlo vyjít.

Ta naděje – očekávání dobra – se obnovila. A tady se pro mě téma naděje propojuje s tématem trpělivosti. Protože mám dojem, že naděje se bez trpělivosti žije dost těžko... Dovolte, abych připojila několik úryvků ze svého deníku, který jsem si psala v době svého pátého těhotenství. Úplně na začátku jsem si napsala: „Hodně lidí s námi sdílí naděje, že to „dobře“ dopadne. Začátek vypadá velice nejistě. Nemáme žádnou zvláštní záruku, že to bude dobré. Máme ale naději. Často se o mě pokouší strach, ale snažím se zůstat v přítomnosti. A věřit tomu, že Bůh nás vidí a chce pro nás jen to nejlepší, ať je to, co je to.“

Přibližně v polovině: „Modlím se nověnu odevzdanosti. Nervuju se u toho a sobě i Bohu kladu otázku, jak bych jen mohla být v odevzdaná v tom, že moje dítě možná zemře? Možná být odevzdaný neznamena, že to má být člověku jedno, ale že nemůže dělat nic než stát v naději.“

A ke konci: „Naděje je tak hnusná věc! Mělo by to snad být snazší, když je naděje, ale není. Je to tak těžký ji v sobě žít a přitom vědět jenom to, že vůbec nic není jisté. Zároveň ale vím, že vzdát se naděje by znamenalo vzdát se sebemenší šance, že ještě někdy může být zase dobře.“

Někdy to nejde samo, chovat naději, ať jde o cokoli. Snažit se zůstat v naději i v soužení je skutečná škola trpělivosti a odevzdanosti. Nicméně ten boj stojí za to. „Víme přece, že soužení plodí vytrvalost. Vytrvalost (plodí) osvědčenost, osvědčenost (plodí) naději.“ A naděje stojí na jistotě, že „nikdo a nic nás nemůže odloučit od Boží lásky“.

Petra Kolčavová

Bože, tys poslal na svět svého Syna a jeho prostřednictvím uskutečňuješ naše vykoupení; oživ víru svého lidu, abychom se s oddanou zbožností připravovali na velikonoční svátky. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

31. března

Pondělí po 4. neděli postní

Jan 4,43-54

Ježíš odešel ze Samařska do Galileje. Sám totiž dosvědčil, že prorok ve svém rodném kraji není ve vážnosti. Když tedy přišel do Galileje, Galilejané ho (vlídně) přijali, protože viděli všechno, co vykonal v Jeruzalémě o svátcích; i oni tam totiž byli na svátky. Přišel tedy zase do Kány v Galileji, kde proměnil vodu ve víno. Byl tam jeden královský úředník, jehož syn ležel nemocen v Kafarnau. Když uslyšel, že Ježíš přišel z Judska do Galileje, vyhledal ho a prosil, aby šel a uzdravil mu syna – už totiž skoro umíral. Ježíš mu řekl: „Jestliže neuvidíte znamení a zázraky, nikdy neuvěříte.“ Královský úředník mu odpověděl: „Pane, přijď, než moje dítě umře!“ Ježíš mu řekl: „Jen jdi, tvůj syn je živ.“ Ten člověk uvěřil tomu slovu, které mu Ježíš řekl, a šel. Když ještě byl na cestě, přišli mu naproti jeho služebníci a hlásili: „Tvůj syn je živ!“ Zeptal se

jich tedy na hodinu, kdy mu začalo být lépe. Odpověděli mu: „Včera v jednu hodinu odpoledne mu přestala horečka.“ Poznal tedy otec, že to bylo právě v tu chvíli, kdy mu Ježíš řekl: »Tvůj syn je živ.« A uvěřil on i všichni v jeho domě. To bylo druhé znamení, které Ježíš vykonal, když se vrátil z Judska do Galileje.

Poutníci

Zázraky

Při jedné charizmatické konferenci jsem se potkala s ženou, která o sobě tvrdila, že je nevěřící. Byla ve zralém věku a dodělávala si dálkově jakési studium. Pro svou závěrečnou práci si vybrala téma o zázracích. Oslovovala různé lidi a ptala se jich, jestli prožili v životě nějaký zázrak, o kterém by jí mohli vyprávět.

Ptala se také mě. V první chvíli jsem byla zaskočená a hlavou mi proběhla myšlenka... jistěže jsem prožila zázrak, tisíce zázraků, ale uvědomila jsem si, že to jsou moje všednodenní zázraky, které by u nevěřícího člověka asi neobstály, protože by je považoval za samozřejmost. Nechala jsem si čas na rozmyšlenou a hledala ve své zázrakové pokladnici vhodný klenot, nad kterým by rozum nevěřícího člověka musel užasnout a uznat, že to fakt není normální, že to je prostě zázrak.

Daly jsme si schůzku, posadily jsme se za krásného slunečného počasí na trávu stranou od lidí a já jí začala do diktafonu vyprávět svoje svědectví. Pozorně poslouchala, občas se zeptala, když jsem byla nesrozumitelná...

Už je to několik let, nepamatuji se, který ze zá-
zraků jsem vybrala. Jen vím, že nakonec jsme
obě plakaly, objaly se a já jí řekla: „Nevěřím, že
jste nevěřící,“ a ona se na mě podívala svým pře-
krásným zářivým úsměvem, který mluvil za vše.

Proč to píšeš? Protože jsem si díky ní uvědomi-
la, jak bohatými jsme lidmi, když máme dar
živé víry a kráčíme, padáme a klopýtáme po-
zemským putováním spolu s Pánem.

Kolikrát denně Ho budím spícího ve své ložce ži-
vota a volám: „Pane, Pane, vzbud se, jak to mám
udělat, spravit, zařídit, vyřešit, co mám říct.?”

A pohotový Duch Svatý mi položí do mé duše
svůj pokojný dotek, zklidní mé emoce a dá mi
impuls, směr... a provede mě situací.

Nejsem vždy poslušná holka a někdy se „pěk-
ně“ vzpouzím, rebeluju, dupnu si a řeknu ne,
už dost, nepůjdu, neudělám, už toho mám
plné zuby...

A večer, když si ve své komůrce prohlížím na-
vléknutý korálek života, tak se raduju, děku-
ju, ale i klopím v zahanbení zraky před svým
milovaným a milujícím Tatškou s důvěrou,
že On dobře a lépe než já, zná moje zákoutí
duše, moje pohnutky a činy a přesto mě k sobě
tiskne s chápající láskou. Mě, svoji toulající se
ovečku... Tebe, svoji toulající se ovečku. Díky,
Pane! Díky, náš milosrdný Pastýři!

Jana Pokorná

Ve své nevýslovné dobrotě nám, Bože, poskytuješ prostředky ke spáse, a tak nás neustále obnovuješ; ved' svou církev, aby v ní dílo tvé milosti přinášelo užitek, a dávej jí, co potřebuje na své cestě k tobě. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

1. dubna

Úterý po 4. neděli postní

Jan 5,1-3a.5-16

Byly židovské svátky a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V Jeruzalémě u Ovčí brány je rybník, hebrejsky zvaný Bethzatha, s pěti podloubími. V nich lehávalo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých. Byl tam jeden člověk, ten byl nemocný už osmatřicet let. Když ho Ježíš viděl, jak tam leží, a poznal, že je tak nemocný už dlouho, zeptal se ho: „Chceš být zdravý?“ Nemocný mu odpověděl: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě snesl do rybníka, když se voda rozvíří. Než tam dojdu já, jiný už tam sestoupí přede mnou.“ Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lehátko a chod!“ A hned byl ten člověk uzdraven, vzal svoje lehátko a chodil. Ten den však byla sobota. Proto židé tomu uzdravenému namítli: „Je sobota! Nesmíš nosit lehátko!“ Odpověděl jim: „Ten, kdo mě uzdravil, mi řekl: »Vezmi své lehátko a chod!«“ Zeptali se

ho: „Kdo je ten člověk, který ti řekl: »Vezmi ho a choď«?“ Ale ten uzdravený nevěděl, kdo to je. Ježíš se totiž vzdálil, protože na tom místě bylo mnoho lidí. Později ho Ježíš potkal v chrámě a řekl mu: „Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nestihlo něco horšího!“ Ten člověk odešel a oznámil židům, že ho uzdravil Ježíš. Proto židé Ježíše pronásledovali, že dělal takové věci v sobotu.

Křest

K dnešnímu dni, a k myšlence, kterou bych rád vyzdvihl, se vážou dvě vhodné postavy z křesťanské historie. Ta myšlenka, či poučná zásada, kterou bych z příběhů těchto dvou osob k dnešnímu zamyšlení nabídl, zní: Když nám naše aktuální okolnosti brání v tom, abychom šli za Kristem, přichází On za námi.

Jak tedy příběh z dnešního úryvku z Písma o paralytikovi od bethzathatského rybníku poukazuje na to, jak můžeme přicházet ke Kristu, nebo, tedy přesněji, jak On může přicházet k nám? Na rozdíl od paralytika, kterého za Ježíšem k uzdravení donesla skupina jeho přátel (Matouš 9,1-7), se v tomto úryvku z Janova evangelia dočítáme (slovy samotného paralytika): „Pane, nemám nikoho, kdo by mě snesl do rybníka, když se voda rozvíří...“

Mnohdy můžeme mít přátele, kteří nás vedou ke Kristu, nebo v tomto případě by byli ochotni „donést nás k léčivému prameni“. Co ale v případě, když nikoho takového nemáme? Nebo když o Kristu ani nevíme? Odpověď na to můžeme najít, přečteme-li si zbytek této

kapitoly. Tento muž čekal na vyléčení 38 let a o Kristu ani nevěděl. Přesto ale vyléčení přišlo. Kristus o něm věděl, vyhledal ho, přišel za ním sám a z postižení ochrnutí ho vysvobodil.

Jelikož nezbyvá mnoho prostoru, rád bych druhou postavu uvedl alespoň za účelem přímluv v náš prospěch, a to sv. Marii Egyptskou, jejíž svátek připadá právě na dnešek – 1. duben. Rád bych vyzval k přečtení jejího příběhu, například na internetu.

Svatá Maria Egyptská je dokonalým příkladem biblického verše: „Kde se však rozmnožil hřích, (tam) se v míře ještě daleko štědrější ukázala milost” (Ř 5, 20). Její příběh tedy zároveň svědčí i o tom, že Kristus na nikoho nezapomíná, a i když si nepřipadáme hodni, On o nás ví, a má pro nás plán.

O tom, že k nám Kristus přichází (nejen) ve chvílích, kdy my nemůžeme přicházet k Němu, kdy nevíme, že Ho potřebujeme, nebo dokonce když nevíme ani o Něm samotném, jsem za poslední rok přípravy ke křtu měl (a stále často mívám) možnost svědčit často. Proto bych nás rád všechny vyzval k tomu, abychom Kristu otevřeli místo v našich srdcích, a vpusťili Ho do našich životů, aby nás mohl vysvobodit z hříchu, vyléčit od těžkostí toho světa, a dovést nás k sobě do království Božího.

Tomáš Zamastil

Bože, veď nás, ať prožíváme postní dobu s opravdovou zbožností, abychom byli dobře připraveni přijmout velikonoční poselství o našem vykoupení a vydávat o něm svědectví. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

2. dubna

Středa po 4. neděli postní

Jan 5,17-30

Ježíš řekl židům: „Můj Otec je až dosud činný, i já jsem činný.“ To byl další důvod, proč se ho židé snažili zabít: nejen, že rušil sobotu, ale také, že nazýval Boha svým vlastním otcem a stavěl se tak Bohu naroveň. Ježíš jim na to řekl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám ze sebe konat nic, nýbrž jen to, co vidí, že koná Otec; co totiž koná on, koná stejně i Syn. Vždyť Otec Syna miluje a ukazuje mu všechno, co sám koná. A ukáže mu ještě větší skutky než tyto, takže budete žasnout. Neboť jako Otec křísí mrtvé a je oživuje, tak i Syn oživuje, koho chce. Otec totiž nikoho nesoudí, ale všechn soud odevzdal Synovi, aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, který ho poslal. Amen, amen, pravím vám: Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život a nepodléhá soudu, ale přešel už

ze smrti do života. Amen, amen, pravím vám: Přichází hodina – ano, už je tady – kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna a ti, kdo uslyší, budou žít. Jako totiž Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě, a obdařil ho mocí konat soud, protože je Syn člověka. Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo konali dobro, budou vzkříšeni k životu, kdo páchali zlo, budou vzkříšeni k odsouzení. Já sám ze sebe nemohu dělat nic. Soudím podle toho, co slyším, a můj soud je spravedlivý, protože nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal.“

Křest

Když jsem dospíval, neznal jsem poučku, že křest je branou svátostí. Věděl jsem velmi málo o křesťanství. Byl jsem ale velmi zvědavý a toužil jsem poznávat Pána Boha. Psal se rok 2012, bylo mi 12 let a velmi jsem žíznil. A tak i když jsem byl bez stříbra, mohl jsem přijít, zásobit se a jíst, přijít a kupovat bez stříbra a zdarma víno a mléko (Iz 55,1).

Jsem moc vděčný Pánu Bohu za to, že se ke mně dostalo Boží slovo. Rád bych ještě jednou prožil i třeba jediný den z doby, kdy jsem křesťanství teprve poznával.

Moc rád vzpomínám na to, jak jsem byl posléze pokřtěn, a jsem vděčný všem, kteří mi na cestě ke křtu pomáhali.

Otázky k zamyšlení: Jak plyne čas, roste má žízeň po času tráveném s Bohem? Chodím také dnes rád/a pro Boží milosti?

Občas se nám v kostele stane, že k nám přijde nějaký středoškolák, posadí se při mši do lavice a hledá u nás Pána Boha. Bývám z toho v úžasu, jak Duch Svatý dneska nespoutaně působí. Když se toto stane a ti mladí lidé třeba začnou chodit na mše a spolčo, uvědomuji si, jak je můj křest nezaslouženým darem.

Mívám z toho popravdě husí kůži, když je sleduji (a děkuji, Martine, Ondro...). Uvědomuji si na tom, že Bůh si mě povolal a že bez tohoto povolání by byl můj život jiný. Sledovat něčí cestu k víře je pro mě jedna z nejkrásnějších věcí na světě.

Tyto krátké příběhy dohromady ukazují mé postoje ke křtu. Nejprve mnoho dostávám a dnes bych se rád přichomýtl při zalévání „rostlin“, kterým ale jen Bůh může dát vzrůst.

Pane Bože, děkuji, Ty sám mě hledáš, abys mě našel. Děkuji Ti, že jsi pramenem vody pro mne i mé bližní. Prosím Tě, aby lidé došli poznání, že jenom Ty můžeš dát vodu těm, kteří hledají v životě „něco víc“. Amen.

David Holubec

Bože, ty odměňuješ spravedlivé za jejich zásluhy a hříšníkům odpouštíš pro jejich pokání; milostivě vyslyš naše prosby a pomoz nám, abychom s pravou kajícíností vyznali své viny a dosáhli odpuštění. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

3. dubna

Čtvrtek po 4. neděli postní

Jan 5,31-47

Ježíš řekl židům: „Svědčím-li já sám o sobě, mé svědectví není právoplatné. Někdo jiný je to, kdo svědčí o mně, a vím, že svědectví, které o mně vydává, je právoplatné. Vy jste poslali k Janovi a on vydal svědectví pravdě. Já však nepřijímám svědectví od člověka, ale toto říkám, abyste byli spaseni. Jan byl lampa hořící a svítící, a vám se zachtělo jen na chvíli radovat se z jejího světla. Já však mám svědectví větší než Janovo: totiž skutky, které mi dal Otec, abych je vykonal. Právě ty skutky, které konám, svědčí pro mne, že mě Otec poslal. A sám Otec, který mě poslal, vydal o mně svědectví. Nikdy jste neslyšeli jeho hlas, nikdy jste neviděli jeho tvář a jeho slovo ve vás nezůstává, protože nevěříte tomu, koho on poslal. Zkoumáte Písma, protože vy myslíte, že v nich máte věčný život – a právě Písma svědčí o mně; ale nechcete přijít ke mně, abyste měli život. Slávu od lidí

nepřijímám. Ale vás znám: nemáte v sobě Boží lásku. Já jsem přišel ve jménu svého Otce, a nepřijímáte mě. Přijde-li jiný ve vlastním jménu, toho přijmete. Jak vy můžete uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale nehledáte slávu jen od samého Boha? Nemyslete si, že já na vás budu u Otce žalovat. Vaším žalobcem je Mojžíš, na kterého vy spoléháte. Kdybyste totiž věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. Nevěříte-li však tomu, co on napsal, jak uvěříte mým slovům?“

Biřmování

Vyrůstal jsem ve věřící rodině s pěti sourozenci. Ačkoli byla víra přirozenou součástí našeho života, zas až tolik jsem ji neprožíval.

Jedna z velkých změn přišla, když mi bylo zhruba 13 let. Se svým otcem jsme byli pozváni na chvály k bratřím a sestrám z Apoštolské církve. Seděli jsme na židli a taťka si něco mumlal pod fousy. Já jsem mu vůbec nerozuměl a zeptal jsem se ho: „Co děláš?“ On mi odpověděl, že se modlí v jazycích. Řekl mi, ať to zkusím, že budu mluvit, aniž bych tomu rozuměl, ale že mnou bude proudit Duch Svátý. Tak jsem tedy otevřel ústa a začalo něco, čemu jsem vůbec nerozuměl. Bylo to úžasné. Od té doby mám dar jazyků.

Druhá, asi ta největší pecka přišla, když mě vzal můj strýc v 16 letech do Koinonie Jana Křtitele v Plzni. Byl jsem tam jako malý, ale až teď to mělo úplně jiné grády. Poznal jsem tam mnoho nových lidí, lásku, přátelství, neskutečné přijetí ode všech, ale hlavně Boží lásku. Na

začátku setkání jsme se začali modlit. Všichni jsme stáli a do toho hrála živá kapela. Zněly chvály k Pánu a všichni se přidávali. Já jsem se také přidal, ale tohle jsem do té doby ještě nezažil. Cítil jsem mráz po zádech a hrálo mě u srdce. Začal jsem zpívat v jazycích a to mě skoro skolilo na kolena. Slzy mně tekly z očí. Větší lásku jsem v životě nezažil.

Toto všechno vedlo k mému biřmování. Byl jsem nesmírně rád, že mohu být biřmovaný, že mohu světu ukázat, že jsem se rozhodl pro cestu víry, že mi opravdu na Bohu záleží. Moc to pro mě znamenalo a znamená.

Naše příprava probíhala přes rok na faře v Trutnově. Učili jsme se o různých Božích cestách, a jak Bůh působí v životě a co pro nás znamená.

Dne 22. 10. 2023 jsem byl biřmován Mons. Janem Vokálem v Trutnově v kostele Narození Panny Marie. Za kmotra jsem si vybral svého strýce, který mě velmi podporoval a stále posouvá ve víře. Samotná slavnost ve mně zanechala nádherné vzpomínky, i to, že jsem byl obklopen přáteli kolem sebe. Po celou mši svatou jsem zažíval obrovskou Boží lásku, a to, jak se mě dotkl Duch Svatý. Bylo opravdu krásně vidět, jak všichni s námi prožívali tuto událost, kde jsme vstupovali do dospělého života ve víře. Přál bych si, aby všichni, kdo se rozhodli nebo rozhodují, si tuto cestu vybrali svobodně a ze srdce, jako jsem to udělal já. Pane Ježíši, děkuji.

Jiří Marek Matyska

Bože, obracíme se k tobě s pokornou prosbou: pomáhej nám, ať usilujeme o vnitřní obnovu a horlivě konáme, co je dobré, a dej nám sílu, abychom jednali vždycky podle tvé vůle a dobře se připravili na slavení velikonočních svátků. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

4. dubna

Pátek po 4. neděli postní

Jan 7,1-2. 10. 25-30

Ježíš chodil po Galileji; po Judsku totiž chodit nechtěl, protože mu židé ukládali o život. Blížily se židovské svátky stánků. Když jeho příbuzní odešli na svátky, odebral se tam i on – ne veřejně, ale potajmu. Někteří lidé z Jeruzaléma se ptali: „Není to ten, kterého chtějí zabít? A hle: mluví veřejně a nic mu neříkají. Snad nepřišli přední muži skutečně k přesvědčení, že je to Mesiáš? Jenomže o tomhle víme, odkud je. Ale až přijde Mesiáš, nebude nikdo vědět, odkud je.“ Proto Ježíš, jak učil v chrámě, hlasitě zvolal: „Ano, znáte mě a víte, odkud jsem. A přece jsem nepřišel sám od sebe, ale poslal mě ten, který je pravdivý. Vy ho neznáte. Já ho znám, protože jsem od něho a on mě poslal.“ Tu by ho byli rádi zatkli, ale nikdo na něho nevztáhl ruku, protože ještě nepřišla jeho hodina.

Eucharistie

Chtěla bych začít dnem, kdy jsem Ježíše vůbec přijala poprvé. Bylo mi tehdy necelých 9 let. Co si z toho dne odnáším, je údiv. Údiv nad tím, jak moc důležitá je to svátost, když předtím musím jít ke zpovědi, abych byla připravena Pána Ježíše přijmout. Chápala jsem důležitost čistoty. Do dneška, když jdu k přijímání, musím mít jistotu, že jsem Bohu odevzdala všechny své malé lehké hříchy, byla u zpovědi, dodržela eucharistický půst a měla vyčištěné zuby. Babička nás naučila, že přijímání je nejen záležitost čistoty duševní ale i hygienické, a to protože přijímání našeho Pána se přece nemůže odehrát v nečistém „chrámu“, kde jsou např. zbytky jídla. Tak jak musí být duše čistá od hříchů, tak stejně by i náš chrup měl být čistý, abychom Ježíše mohli přijmout v čistotě.

Pak jsem se zamyslela nad tím, jak tedy Ježíše slyším, když ho přijímám. Většinou to mám tak, že jakmile pokleknu u lavice, tak mu odevzdávám sebe a prosím ho, aby proměnil určité oblasti mého života. Před přijímáním říkáme slova „Pane, nejsem hoden, abys ke mně přišel, ale řekni jen slovo a má duše bude uzdravena.“ Za slovem duše, potom vkládám třeba srdce, nebo určité části těla, mé slabosti a rány. Věřím, že mě Bůh vyslyší. Poté dám Ježíši prostor, aby ke mně promlouval, a snažím se mu naslouchat a poslechnout, v čem mi chce poradit a co mi chce říct. Snažím se jeho slova přijmout pokorně v důvěře, že on ví, co je pro mě nejlepší. Nakonec ho pak poprosím

o požehnání do mého dalšího konání. Ježíš nám říká: „Mé ovce slyší můj hlas a já je znám a následují mě“ (Jan 10, 27). To je hodně důležité, následovat ho a hledat ho i v nejmenších maličkostech.

Ve chvíli, kdy přijímáme Ježíše, stáváme se jeho součástí, proto věřím, že pak veškerá naše dobrota vychází z Něho a tím se dostávám ke své poslední myšlence. Když se nám něco povede, určitě na sebe můžeme být pyšní, ale na prvním místě bychom měli být vděční Bohu, že jsme to zvládli a přikládat tu slávu hlavně jemu, protože bez něho nejsme nic a v něm není nic nemožného. Jednoduše chci říct, že máme-li Krista, tak můžeme zvládnout cokoliv a to díky jeho milosti.

María Belén Díaz Rodríguez

Bože, ty znáš naši slabost, a proto nám poskytuješ účinnou pomoc; dej, ať radostně přijímáme, co konáš pro naši záchranu, a zůstáváme ti věrní celým svým životem. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

5. dubna

Sobota po 4. neděli postní

Jan 7,40-53

Když někteří ze zástupu slyšeli Ježíšova slova, říkali: „To je skutečně ten Prorok!“ Druzí zase: „To je Mesiáš!“ Ale jiní namítali: „Copak přijde Mesiáš z Galileje? Neříká Písmo, že Mesiáš vzejde z potomstva Davidova a z vesnice Betléma, odkud David pocházel?“ Proto kvůli němu došlo v zástupu k roztržce. Někteří z nich ho chtěli zatknout, ale nikdo na něho nevztáhl ruku. Služebníci (velerady) se vrátili k velekněžím a farizeům a ti se jich zeptali: „Proč jste ho nepřivedli?“ Služebníci odpověděli: „Žádný člověk nikdy tak nemluvil.“ Farizeové jim na to řekli: „I vy jste se nechali svést? Uvěřil v něho někdo z předních mužů nebo z farizeů? Leda jen tahle luza, která nezná Zákon – kletba na ně!“ Jeden z nich, Nikodém, ten, který už dříve přišel za Ježíšem, jim namítl: „Odsoudí náš Zákon někoho, dokud ho nevyslechne a nezjistí, co

dělá?“ Odpověděli mu: „Nejsi ty také z Galileje? Zkoumej a uvidíš, že z Galileje prorok nepovstane.“ A každý se vrátil domů.

Smíření

„Když mě zítra sestřelí, odejdu z tohoto světa bez lítosti.“ Tuto větu napsal v předvečer své smrti v dopise jednomu známému francouzský spisovatel a autor *Malého prince* Antoine de Saint Exupéry,* člověk přezdíváný „Saint-Ex“, který už dříve několikrát o vlásek unikl smrti. „Když mě zítra sestřelí, odejdu z tohoto světa bez lítosti.“ Dokázali bychom i my uzavřít každý den stejnými slovy?

Tématem dnešního zamyšlení je smíření. Každé smíření je spojené s lítostí nad tím, jak člověk poškodil svůj vztah s Bohem a druhými lidmi. Když Exupéry píše, že „zmizí z tohoto světa bez lítosti“, není to projevem jeho cynismu, ale naopak toho, že si nenechával „resty“ ve vztazích a byl na svůj odchod připraven.

Smíření a prosbu o odpuštění není dobré odkládat. Nikdy nevíme, kdy přijde „sestra smrt těla“, jak jí říkal sv. František z Assisi. Netušíme, kdy nás „sestřelí“ nemoc, autonehoda nebo nešťastná náhoda. Jsme připraveni odejít z tohoto světa bez lítosti? Bez lítosti nad pošramocnými vztahy, které jsme nestihli uzdravit? Nad tím, že jsme nestihli druhým odpustit a sami je poprosit o odpuštění? Nad tím, že jsme jim nestačili říct, jak moc je máme rádi?

Vidím před očima spolužačku, která zemřela na plicní embolii. Kamaráda, který usnul

za volantem. Kněze, se kterým jsem mluvil několik minut před tím, než náhle zemřel na infarkt. Znamého, který mě v Benátkách chvíli před nečekaným kolapsem poprosil o to, abych mu nesl batoh... a to bylo to poslední, co jsme si řekli. Ne, smíření je zbytečné odkládat. Smíření dává pokoj, uzdravuje a osvobozuje. Člověk, který pro ně udělal všechno, co mohl, je na svůj odchod připraven.

Antoine de Saint Exupéry připraven byl. Zahynul 31. července roku 1944 poté, co se se svým letadlem zřítíl do moře nedaleko Marseille. Jako pilot pomáhal průzkumnými lety připravovat vylovení Spojenců v Normandii. Nebyl sestřelen, jeho havárii pravděpodobně způsobila technická závada. Inspirací nám může být nejen jako spisovatel a jako hrdina, ale také – nebo možná především – jako člověk, který odešel z tohoto světa smířen. Bez lítosti nad tím, že něco nestihl.

František Talíř

*KAPELLARI, Egon, *Znamé osobnosti tváří v tvář smrti*, Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2008.

Milosrdný Bože, ty dobře víš, že to, co konáme bez tebe, se ti nemůže líbit, veď proto všechno naše myšlení i jednání. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

6. dubna

5. neděle postní, cyklus C

Jan 8,1-11

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když na něj nepřestávali dotírat otázkami, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem první.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

Pomazání nemocných

Ráda bych se zde podělila o svou zkušenost se svátostí pomazání nemocných, kterou jsem ve svém životě z důvodu nemoci s nepředvídatelným průběhem přijala již několikrát.

Už si přesně nevzpomínám, jaké byly okolnosti první nabídky a přijetí této svátosti, ale pamatuji si, že jsem dost váhala. Připadalo mi to nepatřičné. Bylo mi lehce přes dvacet a mylně jsem si myslela, že se tato svátost uděluje jen starším lidem. Nakonec jsem se ale nechala přesvědčit a svátost jsem přijala. Ani poprvé, ani při dalším přijetí tohoto pomazání jsem nic moc necítila. Tedy myslím nic moc pozitivního. Spíše jsem byla nervózní a přemýšlela jsem, co si asi říkají lidé v kostele, proč tam jako mladá holka jdu. Pocity (ani mínění druhých) ale naštěstí v duchovním životě nejsou to rozhodující, na nich to opravdu nestojí. Důležité pro mě bylo vědomí toho, že se mě skrze tuto svátost dotýká Ježíš a dává mi milost svého Ducha. Ježíš, který nejlépe ví o mých zdravotních problémech a o mých hendikepech, o kterých druzí většinou nemusí mít ani tušení. A Pán je tu pro každého z nás.

My, kteří máme nějaké zdravotní omezení, si můžeme někdy připadat nepochopení či méněcenní. Nebo se dokonce i dnes v některých křesťanských kruzích setkat s názorem, že nemoc je trestem za hříchy – podobně jako za dob Ježíšových. Toto nepřijetí pak v člověku může vyvolat pocity osamění a izolace.

Naštěstí je tu ale náš Pán. Ježíš, který neodsuoval hříšníky ani nemocné, ale dával jim naději a uzdravoval je, dává dnes tuto naději a nabízí uzdravení i nám. A tak bych na tomto místě chtěla povzbudit všechny vážně nemocné, ať neváhají přijmout milost této svátosti. Možná nepřijde tělesné uzdravení, nebo možná ne hned či podle našich představ, ale věřím, že každé setkání s Ježíšem přináší uzdravení duše, naději a sílu kráčet dál...

Tereza Mentziková

Bože, tvůj Syn nás tak miloval, že se z lásky vydal na smrt za spásu světa; dej nám svou milost, abychom i my milovali své bratry a zůstávali v tvé lásce. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

7. dubna

Pondělí po 5. neděli postní

Jan 8,12-20

Ježíš promluvil k farizeům a řekl: „Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.“ Farizeové mu namítli: „Ty svědčíš sám o sobě, tvé svědectví není právoplatné.“ Ježíš jim odpověděl: „I když já svědčím sám o sobě, je mé svědectví právoplatné, protože vím, odkud jsem přišel a kam jdu. Vy však nevíte, ani odkud přicházím, ani kam jdu. Vy usuzujete po lidsku, já neposuzuji nikoho. Jestliže však já soudím, je můj úsudek správný, protože nejsem sám, ale jsem já a Otec, který mě poslal – a ve vašem Zákoně přece stojí, že svědectví dvou osob je právoplatné. Já jsem to, kdo svědčí sám o sobě, a svědčí o mně Otec, který mě poslal.“ Zeptali se ho tedy: „Kde je tvůj Otec?“ Ježíš odpověděl: „Neznáte ani mne, ani mého Otce.

*Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce.“
Tato slova mluvil u chrámových pokladnic, když
učil v chrámě, a nikdo se ho nezmocnil, protože
ještě nepřišla jeho hodina.*

Kněžství

Bůh má smysl pro humor. Povolává si malé (mám 165 cm) k velkým věcem, aby On sám vynikl (podobně jako si povolal malého pastýře Davida k souboji s velkým a zkušeným válečníkem Goliášem). U mě nikdo z okolí nečekal (vlastně ani já ne), že bych o kněžství vůbec mohl přemýšlet. (Vždy jsem jako každý muž toužil po manželce a krásné rodině.) Zároveň nás ale Bůh dokonale zná. Zná naše dary a schopnosti, kterými nás obdaroval. A tak je pochopitelné, že Bůh Otec touží, aby tyto Jeho dary naplno zazářily. Chce, abychom je naplno využili, aby nezůstaly ležet ladem, ale naopak aby přinesly hojné plody. A to nejen nám, ale všem. Podobné to bylo u již zmiňovaného krále Davida.

A k tomuto krátkému zamyšlení nad svátostí kněžství vybírám k rozjímání a k vědomému zastavení se k setkání s Bohem tři verše z dnešního evangelia:

1. „*Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám ze sebe konat nic, nýbrž jen to, co vidí, že koná Otec; co totiž koná on, koná stejně i Syn*“ (5,19). Máme se snažit o svatost, neboli o to být jako samotný Pán. I proto Církev uděluje svátosti, skrze které Kristus koná mezi námi především prostřednictvím svých kněží. Jednotlivé svátosti jsou vzorem Kristovy svatosti v našem světě, v aktuálním čase v našem životě.

2. „*Koná velké skutky, takže budete žasnout,*“ kdy především skrze své kněze uděluje jednotlivé svátosti (srov. 5,20). Máme v sobě probudit úžas nad velikostí a krásou Božích darů. Znovu prohlédnout, znovu uvidět Boží tvář skrz svátosti. A také užasnout, že si i dnes Bůh povolává. Skrze kněžské svěcení a primici (slavnostní první mši svatou daného novokněze) nám připomíná, že skutečně jedná. Nejenom v těch dvou momentech, ale i při každé mši svaté a také jinde, kde to od nás již bohužel zůstane nepovšimnuto.

3. „*Aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce.*“ (5,23) – kněz vystupuje *in persona Christi* (v osobě Krista, který si daného kněze povolal k této službě, k tomu být výhradně s Ním). Je tedy na místě úcta. Nikoliv ustrašená úcta nebo bezbřehá a bezhlavá poslušnost, ale krásná lidská úcta a ve věcech katolické víry a křesťanské morálky křesťanská poslušnost.

Tedy dnes jsme vybízeni se snažit o svatost (jednat jako samotný Pán), žasnout nad Božími dary a mít úctu k těm, které si Pán povolal. Kež se nám to s Jeho pomocí daří.

Jiří Šustek (Colins)

Bože, ty nám otvíráš nekonečné bohatství své milosti a naplňuješ nás svým požehnáním; pomáhej nám, ať usilujeme o nový způsob života a nevracíme se k tomu, co je staré a špatné, aby se jednou na nás zjevila sláva tvého království. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

8. dubna

Úterý po 5. neděli postní

Jan 8,21-30

Ježíš řekl farizeům: „Já odcházím. Budete mě hledat, ale zemřete ve svém hříchu. Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete.“ Židé říkali: „Chce si snad vzít život, že prohlašuje: »Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete«?“ A on jim řekl: „Vy jste zdola, já jsem shora. Vy jste z tohoto světa, já z tohoto světa nejsem. Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších. Ano, jestliže neuvěříte, že jsem to já, zemřete ve svých hříších.“ Zeptali se ho: „Kdo (tedy) jsi?“ Ježíš jim odpověděl: „Stále vám to říkám. Měl bych o vás hodně co mluvit a co soudit; ale ten, který mě poslal, je pravdivý, a já mluvím k světu to, co jsem slyšel od něho.“ Nepochopili, že k nim mluvil o Otci. Ježíš jim řekl: „Až povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že jsem to já a že sám ze sebe nic nekonám, ale tak mluvím, jak mě naučil Otec. A ten, který mě poslal, je se mnou. Nenechal mě

samotného, protože já stále konám to, co se mu líbí.“ Když tak mluvil, mnozí v něho uvěřili.

Kněžství

Pod křížem stojí různé skupiny lidí. Tři, kteří Ho milují. Několik, kteří měli otevřená srdce a hned nebo časem v Něj uvěřili. Dost těch, kteří tam byli z povinnosti. Ti, kteří se přišli vysmívat. Kam patřím já?

Denně se pro nás na oltářích zpřítomňuje jediná kalvárská oběť. Kněz je nástroj, který to umožňuje. Je lopata, která vytahuje chléb z pece. Kněz je pro mě natolik důležitý, nako-lik je pro mě důležitý ten chléb. Můžu být za něj vděčný, nebo si o něm můžu myslet „hla-
dová strava“ – podobně jako Izraelité z dneš-
ního prvního čtení.

Kněz je tu proto, aby nám přinášel z nebe Kris-
ta a aby nám v jeho jménu odpouštěl hříchy.
K ničemu jinému ho nepotřebujeme. Toužíme
ale po těchto darech?

Covid a válka na Ukrajině nás postupně připra-
vili o časy hojnosti. Covid nás připravil i o časy
duchovní hojnosti. Už je téměř pryč generace
zbožných stařenek a starců, kteří přicházeli
denně na mši svatou a často přijímali svátost
smíření. My, kteří jsme zbyli, jsme duchovně
neduživí. Snad jsme i zakusili Pánovy doteky.
Snad nás i potěšila Pánova milost, ale moc
málo cesty jsme za Ním skutečně ušli. Ještě
jsme se nenaučili věrnosti v časech nepřízně.

Nemá-li se Církev zítřka rozplynout v tomto světě, potřebuje eucharistii a zpověď. A má-li si tyto svátosti uchovat, potřebuje kněze.

Jak ale mohou naše generace nalézt lásku ke Kristu ve svátostech? Cvičením. Posilováním lásky ke Kristu – adorací a osobní modlitbou. Musíme být věrní v přijímání eucharistie a svaté zpovědi i tehdy, když jim nebudeme rozumět. A potřebujeme kněze, kteří jako prioritu budou mít právě tyto dary a budou nás k jejich přijetí systematicky vést.

Do které skupiny pod křížem patřím? Církev nepozvednou ti, kteří v neděli přijdou jen z povinnosti, nebo jako soudci. Církev pozvednou Marie, Janové, Marie Magdalény, Dismasové, setníci, Šimonové z Kyrény...

Filip Dušek

Prosíme tě, Bože, dej nám vytrvalost v plnění tvé vůle, abychom svým životem vydávali o tobě svědectví, a tak aby i v naší době stále více lidí nacházelo cestu k tobě. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

9. dubna

Středa po 5. neděli postní

Jan 8,31-42

Ježíš řekl židům, kteří v něho uvěřili: „Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí.“ Namítli mu: „Jsme potomci Abrahámovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak ty můžeš říci: »Stanete se svobodnými«?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Každý, kdo páchá hřích, je otrokem hříchu. Otroek nezůstává v domě navždy, syn zůstává navždy. Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní. Vím, že jste potomci Abrahámovi, ale ukládáte mi o život, protože mé slovo se u vás neuchytí. Já mluvím, co jsem viděl u svého Otce, a vy děláte, co jste slyšeli od vašeho otce.“ Řekli mu na to: „Náš otec je Abrahám.“ Ježíš jim řekl: „Kdybyste byli děti Abrahámovy, konali byste skutky jako Abrahám. Nyní však mě chcete zabít – toho, kdo vám mluvil pravdu, kterou slyšel

od Boha. Tak Abrahám nejednal. Vy konáte skutky vašeho otce.“ Odpověděli mu: „My jsme se nenarodili ze smilstva, máme jednoho Otce, Boha.“ Ježíš jim řekl: „Kdyby byl vaším otcem Bůh, milovali byste mě, vždyť já jsem vyšel od Boha a od něho přicházím. Nepřišel jsem totiž sám od sebe, ale on mě poslal.“

Manželství

Někdy pravda zůstává skrytá v běhu každodennosti a vidíme ji teprve tehdy, když se ohlédneme zpět. Jakoby až s odstupem času poznáváme, jaké kousky skládky nám Bůh nenápadně dával do rukou, abychom pochopili, co je opravdu důležité.

Příběh našeho manželství tak získával své kouzlo a rukopis Boží časem. Když jsme se poprvé poznali, nevypadalo to jako začátek romantického vztahu. Oba jsme tehdy prožívali chvíle nejistoty a ptali se sami sebe, zda dokážeme najít tu pravou polovičku na celý život.

Židé v Evangelii se horlivě tázali Ježíše po pravdě a konfrontovali ho s jejich viděním světa. Odpovídá: „Když zůstanete v mém slově, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ I my jsme hledali, kam nás Bůh volá, a měli jsme otázky. Začali jsme pomalu, přátelstvím. Vzpomínáme, jak se náš vztah budoval kousek po kousku, modlitbu po modlitbě, upřímným sdílením, debatami i prostým trávením času spolu. Tak jsme stavěli pevné břehy, zakořeněné hluboko ve víře, na kterých jsme díky Boží milosti mohli vybudovat most manželství.

Oba pracujeme v charitě, kde se setkáváme s lidmi s různými osudy. Někteří žijí v manželství dlouhá léta a svými životy nás inspirují, jiní už svou milovanou polovičku ztratili. Někdy s nimi sdílíme naše příběhy z prvních měsíců manželství. Je vidět, jak se na jejich tvářích zračí vzpomínky jako odraz tichého pochopení. Jak každá vráska v sobě nese příběh – ať už s radostným koncem, nebo s bolestí, kterou si nesou. Občas se ptáme: „Jak jste to zvládla? Muselo to být těžké.“ S úsměvem na tváři a vnitřním klidem odpoví: „Hodně jsem se modlila.“

Tyto příběhy nás inspirují, že i když nás v manželství čekají zkoušky, víme, kde hledat záchranu. Poznali jsme Pravdu, a Pravda, Ježíš, nás osvobodí. Díky lidem kolem nás a důvěře v Boha jsme zvládli i bolestnou ztrátu našich dětí před jejich narozením. Věříme, že je Bůh drží ve své náruči a my se nemusíme bát cesty, kterou máme jít. Ať už bude jakkoli trnitá, víme, že náš Otec v nebesích nás vede. Stejně jako malé dítě, které s důvěrou vzhlíží ke svým rodičům, i my chceme Bohu takto důvěřovat. Podobně popisuje Exupéry pohled srdcem, kdy teprve člověk vidí, co je opravdu důležité.

Marie a Jiří Hubálkovi

Milosrdný Bože, osvět' naše srdce očištěné pokáním a dej nám dar pravé zbožnosti, abychom dosáhli vyslyšení svých proseb. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

10. dubna

Čtvrtek po 5. neděli postní

Jan 8,51-59

Ježíš řekl židům: „Amen, amen, pravím vám: Kdo zachovává mé slovo, neuvidí smrt navěky!“ Židé mu řekli: „Teď už jsme si jisti, že jsi posedlý zlým duchem. Umřel Abrahám, stejně i proroci – a ty tvrdíš: »Kdo zachovává mé slovo, nezačusí smrt navěky!« Jsi ty snad větší než náš otec Abrahám? On umřel, stejně i proroci umřeli. Co ze sebe děláš?“ Ježíš odpověděl: „Kdybych oslavoval sám sebe, moje slova by nic neznamenal. Je to můj Otec, který mě oslavuje, o kterém vy říkáte: »Je to náš Bůh!« Vy jste ho nepoznali, já však ho znám; a kdybych řekl, že ho neznám, byl bych lhář stejně jako vy. Ale znám ho a zachovávám jeho slovo. Váš otec Abrahám zajásal, že uvidí můj den. Uviděl ho a zaradoval se.“ Židé mu namítli: „Není ti ještě ani padesát let – a viděl jsi Abraháma!“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Dříve než byl

Abrahám, já jsem.“ Tu popadli kameny, aby po něm hodili. Ježíš se však skryl a vyšel z chrámu.

Trpělivost a naděje

V první větě dnešního evangelia zaznívá pro nás život velká naděje. Ježíš nás vybízí, abychom žili každodenní život s ním. Zároveň každý z nás dostává neustále příležitosti k učení se trpělivosti. Jaké místo v mém životě má trpělivost a naděje? Každý odpovíme jiným způsobem. V mém osobním příběhu bych s Vámi chtěl sdílet, co to znamená pro mě.

Před několika lety jsem prožíval chvíle zcela zdrcujícího psychického a fyzického vyčerpání, kdy dojít na záchod cca 10 metrů byl nadlidský úkol. V tyto těžké dny mi pomáhali všichni okolo. Cítím velkou vděčnost za vše, jakou trpělivost se mnou měli, protože ani pro ně to nebylo jednoduché. A právě ve chvíli, kdy jsem ležel a nešlo vstát, jsem si uvědomil, že v životě máme tu největší naději, kterou je Ježíš sám. A i když možná s trochou odporu jsem Ježíši řekl: „Pane, když jsem zde na zemi, tak to není jen tak a mám zde úkol, který chci vykonat. Teď se sice nemůžu zvednout, ale věřím, že ty dokážeš všechno! Je to na Tobě!“ Stav se několik měsíců nezlepšoval, ale postupem času jsem si začal všimnout, že se začínají dít podivuhodné věci. Do mého života začali vstupovat noví lidé, kteří mě povzbuzovali. Narazil jsem na webinar popisující podobné stavy. Dostal jsem knížku se slovy, ať si ji přečtu. Na YouTube jsem narazil na člověka, který prožil

něco podobného a vytvořil kurz na základě své vlastní zkušenosti, jak z toho ven. Některé informace byly těžké na zpracování, ale pravdivé. Jedna z nich byla, že to bude trvat měsíce či roky. Toto bylo nejtěžší přijmout, protože tak velkou příležitost být trpělivý jsem nikdy nedostal a nedovedl si představit.

Bůh učí člověka trpělivosti, že vše přijde v pravý čas a také to, že má vše ve svých rukou. Skrz těžké chvíle obnovuje Bůh v člověku naději. Je jen na nás, zda mu to dovolíme, či se budeme bránit. A i když se stále potýkám se zdravotními omezeními, už vše nevnímám jako životní prohru, ale právě naopak jako oslavu Božího milosrdenství k nám lidem. On dokáže lidi milovat a uzdravovat. Krásně mění srdce člověka v radost, když mu důvěřujeme. Nemusíme se bát. Budme však trpěliví a mějme naději.

Dovol, Ježíši, ať může konat i v tvém životě!

Jindřich Řezníček

Milosrdný Bože, v tebe skládáme všechnu svou naději, vyslyš naše prosby a chraň nás, odpusť nám všechny hříchy, pomáhej nám, abychom žili v tvé milosti, a dej nám dosáhnout zaslíbeného dědictví. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

11. dubna

Pátek po 5. neděli postní

Jan 10,31-42

Židé brali kameny, aby Ježíše kamenovali. Ježíš jim na to řekl: „Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od Otce. Pro který z nich mě chcete kamenovat?“ Židé mu odpověděli: „Pro dobrý skutek tě nechceme kamenovat, ale pro rouhání: ty jsi jen člověk, a děláš ze sebe Boha.“ Na to jim Ježíš řekl: „Ve vašem Zákoně je přece psáno: »Já jsem řekl: Jste bohové.« Jestliže nazval bohy ty, kterým se dostalo Božího slova – a Písmo nemůže být zrušeno – můžete vy říkat o tom, kterého Otec posvětil a poslal na svět, že se rouhá, protože jsem řekl: »Jsem Syn Boží«? Nekonám-li skutky svého Otce, nevěřte mi. Jestliže však je konám a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a (konečně) pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci.“ Znovu by se ho byli rádi zmocnili, ale on jim unikl. Zase odešel za Jordán na to místo, kde dříve křtíval Jan,

a tam zůstal. Přišlo k němu mnoho lidí. Říkali: „Jan sice neudělal žádné znamení, ale všechno, co Jan řekl o něm, bylo pravda.“ A mnoho jich tam v něho uvěřilo.

Poutníci

Každé jaro se u mě objevuje volání hor, ticha. Mám touhu vždy popadnout batoh a na nějakou dobu zamávat civilizaci, putovat přírodou a vytvořit v sobě prostor pro setkání se sebou, s Bohem. Dlouhodobě jsem si přála vyrazit na pěší pouť do Santiaga de Compostella. Moje přání vyslyšel můj manžel a cestu mi dal jako dárek.

Vyrazili jsme pár dní po dokončení mé vysoké školy, byla jsem stále plná emocí ze státnic a na cestě jsem ze sebe chtěla „vše setřepat“. Zároveň jsem toužila během pouti zažít setkání s Bohem. Nejlépe formou nějakého silného, intenzivního doteku Boží přítomnosti v mém životě. Do té doby jsem hloubku vztahu s Bohem hodnotila víc na základě nějakých silných duchovních momentů, kterým jsem přikládala váhu. Měla jsem dojem, že se o různých formách setkání s Bohem, při obrácení, hovořilo ve svědectvích, a že jsou pro život křesťana důležitá.

Během celé pouti jsem prožila širokou škálu emocí a zážitků. Nadšení z krásy přírody, radost z putování, touhu po tichu, samotě, radost ze setkání s lidmi, chuť se s lidmi nepotkávat, bolest nohou, zad, sedřených krvavých pat. Mou představu o vzletných myšlenkách a hlubokých prožitcích rychle vystřídalo reálné prozření. Víc, než hloubat o svém nejen duchovním životě

budu opět pouze řešit ty přízemní každodenní starosti. Kde nabereme vodu, kde budeme spát, co budu dělat s tou bolestí, co si počít se svými myšlenkami, pochybami, jak vybudovat svou kázeň, když už nemůžu a nebaví mě to, co si mám počít s tím tichem... a při tom všem budu ráda, pokud se nám podaří se během dne společně pomodlit alespoň nějaký ten desátek...

Den za dnem, kilometry za kilometrem se mi postupně dařilo se vzdávat svých očekávání, a nároků na sebe, na nás, na celou cestu. Nechávala jsem svoje myšlenky volně plynout, občas jsme si povídali, ale většinu dne jsme spíš jen pozorovali cestu kolem sebe. Ticho v nás i kolem nás jsme si postupně zamilovali. Vytvářeli jsme v sobě prostor, který naplňovala radost a krásný, těžko přenositelný pokoj.

Jedním z nejhezčích zážitků celé naší pouti jsme s manželem oba zpětně označili ubytování u paní jménem Heide, která nabízela přespání poutníkům ve svém zahradním domku. „Náš večer“ jsme se u Heidi sešli lidé z celé Evropy. Celý večer jsme si povídali o tom, proč jsme na cestu vyrazili, jaké jsou naše životní příběhy, co nás na pouti tak přitahuje, co nebo Koho na ni hledáme. Ten večer jsem si upřímně, srdcem uvědomovala, co to znamená hledat a potkávat Boha v lidech, aniž bych to vnímala jako dobře míněné katolické klišé. Věděla jsem, že to je ta podstata, kterou jsem toužila objevit.

Následující dny jsem opět prožívala radost, bolest, vztek, nudu jako doposud. Změnila se však moje touha potom, abych vše, co mi jednotlivé dny přinesou, prožívala s dychtivostí

po Bohu, vděčností, pokorou a touhou se na věci dívat perspektivou otevřeného srdce, jako jsem to zažila u Heidi.

Po doputování ke katedrále do Santiaga jsem necítila nic mimořádného, naopak spíš smutek, že putování končí. Uvědomila jsem si ale, že je mým úkolem i v běžném životě (a stejně jako na pouti) jednotlivé dny, které se zdají marnivé, plné bolesti i radosti, žít s dychtivostí po Bohu, perspektivou vděčnosti a skromnosti. Nezáleží na tom, zda mi Bůh ve svém snažení odpoví nějakým silným momentem, nebo zda mlčí a mlčet bude i nadále.

Klára Meisnerová

Bože, ty znáš naši křehkost a víš, jak jsme se dostali do područí hříchů; smiluj se nad námi a odpusť nám naše provinění, abychom byli zbaveni pout, která nás tíží. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

12. dubna

Sobota po 5. neděli postní

Jan 11,45-56

Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo. Někteří z nich však odešli k farizeům a pověděli jim, co Ježíš vykonal. Velekněží a farizeové svolali proto velera-du a radili se: „Co máme dělat? Vždyť ten člověk koná mnoho znamení! Necháme-li ho tak, všichni v něho uvěří, a pak přijdou Římané a vezmou nám (svaté) místo i národ.“ Jeden z nich, Kaifáš, který byl v tom roce veleknězem, jim řekl: „Vy vůbec nic nevíte ani nemyslíte na to, že je pro vás lépe, když jeden člověk umře za lid, než aby zahynul celý národ.“ To neřekl ze sebe, ale jako velekněz toho roku prorokoval, že Ježíš musí umřít za národ – a nejen za národ, ale i proto, aby rozptýlené Boží děti shromáždil vjedno. Od toho dne se rozhodli, že ho zabijí. Proto Ježíš už mezi židy veřejně nevystupoval, ale odešel odtamtud do kraje blízko pouště, do města zvaného Efraim,

a tam pobýval s učedníky. Byly blízko židovské velikonoce a mnozí z toho kraje putovali před svátky vzhůru do Jeruzaléma, aby se posvětili. Hledali Ježíše, a jak stáli v chrámovém nádvoří, říkali si mezi sebou: „Co myslíte? Nepřijde na svátky?“ Velekněží a farizeové vydali nařízení, že kdo se doví, kde on je, má to oznámit, aby se ho mohli zmocnit.

Křest

Čas od času se člověku stane, že má někoho/něco na starosti – má za něj/ za to zodpovědnost. Učitel za své žáky, šéf za chod firmy, děti třeba za křečky..., rodiče za své děti. Věřím, že pocit zodpovědnosti jsme každý zažili alespoň jednou v životě.

Učitelé byli, jsou a budou různí – každému žákovi bude vyhovovat jiný přístup. A tak se stává, že někteří učitelé jsou označováni za lepší, jiní za horší. Někdy se dokonce stane, že učitel nenaučí to, co měl. Taková situace by se samozřejmě neměla stávat, ale stále mají žáci naději, že příští rok učivo doženou, nebo si to sami dostudují. Podobně tomu může být se šéfy – pakliže firma nebude excelovat, může se dostat do potíží a zkrachovat – opět situace, kterou nikomu nepřejeme, ale život jde dál – třeba se najde někdo jiný, kdo firmu zvládne řídit lépe. A křečci? Když se náhodou stane, že děti zapomenou svoji zodpovědnou úlohu chovatele plnit (jak bylo zpočátku tak vehementně slibováno), nějaký čas přežijí i bez nového krmení a pak se o ně snad postarají všímaví rodiče. Pardon – možná to

zlehčuji až příliš, ale přeci... zodpovědnost za výchovu svých dětí zaujímá v našich životech výsadní postavení mezi všemi ostatními zodpovědnostmi.

Možná to jen teď vnímám víc jakožto otec tří dětí, ale když jsem byl požádán o tento text na téma křtu, hned mi na mysl přišly úryvky z křestních obřadů – jako např.: *„Chcete, aby bylo vaše dítě pokřtěno. Tím na sebe bere povinnost, že ho vychováte ve víře v Pána Ježíše, že ho budete učit milovat Boha a bližního, jak nám to Pán Ježíš přikázal. Jste si této povinnosti vědomi?“* nebo *„Ať jsou oba rodiče svému dítěti prvními svědky víry, slovem i životem, v Kristu Ježíši, našem Pánu.“* To je zodpovědnost, že?

Čím dál častěji si kladu otázky: Jak dobře vychovávat své děti ve víře? Co udělat pro to, abych dodržel, co jsem při křtu slíbil? Odpověď může být jistě komplexnější, ale právě dnešní evangelium nám nabízí jednu z možných odpovědí: *„Mnozí z Židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš učinil, uvěřili v něho.“* Rád bych zdůraznil tu část *„viděli, co Ježíš učinil, uvěřili v něho“*. Jsou to právě naše skutky. Každodenní maličkosti, naše reakce a rozhodnutí, které se od malička vrývají do myslí našich dětí.

Leckdy nemáme čas, nebo se nám prostě jenom nechce, ale stejně jako se na klavír nenaučíme hrát tím, že si o tom budeme jen číst v knížkách, tak naše děti ve víře nevychováme pouze tím, že si o tom budeme povídat. Víru bychom měli žít každodenními maličkostmi,

tím, jak s ostatními lidmi komunikujeme, jak druhým pomáháme. Sami to dost možná nezvládneme, ale když k našemu snažení přizveme Ducha Svatého, věřím, že se nám to s Jeho pomocí podaří. A když ne dnes, tak alespoň zítra, nebo za pár let.

František Novák

Bože, ty se nikdy nepřestáváš starat o spásu všech lidí, v těchto dnech však hojněji svůj lid zahrnuješ milostí; pohleď na své vyvolené a svou láskou chraň a posiluj všechny, kdo se připravují na křest, i ty, které už jsi křtem přijal za vlastní. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

13. dubna

Květná neděle

Lk 22,14-23,56

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Lukáše.

Ve stanovenou hodinu zaujal (Ježíš) místo u stolu a apoštolové s ním. Řekl jim: „Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto velikonočního beránka, dříve než budu trpět. Neboť vám říkám: Už ho nebudu jíst, dokud se nenaplní v Božím království.“ A vzal kalich, vzdal díky a řekl: „Vezměte ho a rozdělte mezi sebe. Neboť vám říkám: Od této chvíle už nikdy nebudu pít z plodu révy, dokud nepřijde Boží království.“ Potom vzal chléb, vzdal díky, lámal ho a dával jim se slovy: „To je mé tělo, které se za vás vydává. To konejte na mou památku!“ Stejně tak vzal i kalich, když bylo po večeři, a řekl: „Tento kalich je nová smlouva (zpečetěná) mou krví, která se za vás prolévá. Hle, u mě na stole je však ruka mého zrádce! Syn člověka sice jde svou cestou, jak je

určeno, ale běda tomu člověku, který ho zradí!“ Oni se začali ptát jeden druhého, který z nich že to je, kdo to hodlá udělat. Vznikl také mezi nimi spor, kdo z nich je asi největší. Řekl jim: „Králové vládnu svým národům, a kdo mají nad nimi moc, dávají si říkat »dobrodinci«. U vás však ať to tak není! Ale kdo je mezi vámi největší, ať je jako nejmenší, a kdo je představený, ať je jako ten, kdo druhým slouží. Vždyť kdo je větší: ten, kdo sedí u stolu, či ten, kdo obsluhuje? Přece ten, kdo sedí u stolu! Já však jsem mezi vámi jako ten, kdo slouží. Vy jste se mnou až do nynějška vytrvali v mých zkouškách. A já vám odkazuji královskou vládu, jako mně ji odkázal můj Otec, takže budete jíst a pít u mého stolu v mém království, sedět na trůně a soudit dvanáct izraelských kmenů. Šimone, Šimone, satan si vyžádal, aby vás směl protříbit jako pšenici; ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry.“ Petr mu řekl: „Pane, s tebou jsem ochoten jít do vězení i na smrt!“ On mu odpověděl: „Říkám ti, Petře: Ještě se ani kohout dnes neozve, a ty už třikrát zapřeš, že mě znáš.“ Dále jim řekl: „Když jsem vás poslal bez měšce, bez mošny, bez opánků, měli jste v něčem nedostatek?“ Odpověděli mu: „Ne, v ničem.“ Řekl jim: „Nyní však, kdo má měšec, ať si ho vezme a stejně tak mošnu; a kdo nemá, ať prodá svůj plášť a koupí si meč. Říkám vám totiž, že se na mně musí splnit, co je napsáno: »A byl počítán mezi zločince.« Neboť co je o mně řečeno, už se naplňuje!“ Řekli: „Pane, tady jsou dva meče.“ On jim odpověděl: „To stačí.“ Potom se podle svého zvyku odtamtud odebral na Olivovou horu a učedníci ho následovali. Když byl na místě, řekl jim: „Modlete se, abyste nepřišli do pokušení.“

Sám pak se od nich vzdálil, asi co by kamenem dohodil, klekl a modlil se: „Otče, chceš-li, odejmi ode mě tento kalich, avšak ne má vůle ať se stane, ale tvá.“ Tu se mu zjevil anděl z nebe a posiloval ho. Ježíš upadl do smrtelné úzkosti a modlil se ještě usilovněji; jeho pot stékal na zem jako krůpěje krve. Potom vstal od modlitby, šel ke svým učedníkům a našel je, jak zármutkem usnuli. Řekl jim: „Proč spíte? Vstaňte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení!“ Když ještě mluvil, objevil se houf lidí; jeden ze Dvanácti, jménem Jidáš, šel před nimi. Přiblížil se k Ježíšovi, aby ho políbil. Ježíš mu řekl: „Jidáši, políbením zraňuješ Syna člověka?“ Když ti, kdo byli s (Ježíšem), viděli, co se chystá, zeptali se: „Pane, máme zasáhnout mečem?“ A jeden z nich udeřil veleknězova služebníka a uťal mu pravé ucho. Ježíš však na to řekl: „Přestaňte! Dost!“ A dotkl se jeho ucha a uzdravil ho. Potom řekl Ježíš těm, kteří se na něho vypravili, velekněžím, chrámovým velitelům a starším: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji? Býval jsem den co den mezi vámi v chrámě, a ruce jste na mě nevztáhli. Tohle však je vaše hodina a vláda temnoty.“ Pak se ho zmocnili a odvedli. Přivedli ho do veleknězova domu. Petr šel zpovzdálí za nimi. Když rozdělali uprostřed dvora oheň a sesedli se kolem, sedl si Petr mezi ně. Jak seděl ve světle, uviděla ho jedna služka, pozorně se na něj podívala a řekla: „Také ten byl s ním!“ On však to zapřel: „Neznám ho, ženo.“ Za chvíli ho uviděl jiný a řekl: „Ty jsi také jeden z nich!“ Petr odpověděl: „Člověče, nejsem!“ Uplynula asi hodina a někdo jiný zase tvrdil: „Doopravdy, i tento člověk byl s ním, vždyť je to Galilejec!“ Petr však řekl: „Člověče, nevím, o čem mluvíš.“ V tom okamžiku, když ještě mluvil, zakokrhal kohout. Tu se Pán obrátil a pohleděl na

Petra. A Petr si vzpomněl na to, co mu Pán řekl: „Dříve než kohout dnes zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A vyšel ven a hořce se rozplakal. Muži, kteří (Ježíše) hlídali, posmívali se mu a bili ho, zavázali mu oči a ptali se: „Když jsi prorok, pověz nám, kdo tě to udeřil.“ A rouhali se mu, jak mohli. Jakmile se rozednilo, sešel se sbor starších z lidu, velekněží a učitelé Zákona a dali ho předvést před svůj soud. Řekli: „Jsi-li Mesiáš, pověz nám to!“ Odpověděl jim: „I kdybych vám to řekl, neuvěříte, a kdybych se vás zeptal, nedáte mi odpověď. Ale od této chvíle bude Syn člověka sedět po pravici všemohoucího Boha.“ Všichni mu do toho vpadli: „Ty jsi tedy Boží Syn?“ Odpověděl jim: „Vy (správně) říkáte, já jsem!“ Oni řekli: „Nač ještě potřebujeme svědectví? Vždyť jsme to sami slyšeli z jeho úst!“ Celé jejich shromáždění povstalo a vedli ho k Pilátovi. Tam na něj začali žalovat: „Zjistili jsme, že tento člověk rozvrací náš národ, brání odvádět císaři daně a vydává se za krále Mesiáše.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi židovský král?“ Odpověděl mu: „Ty (to) říkáš!“ Pilát pak prohlásil velekněžím a lidu: „Neshledávám na tomto člověku žádné provinění.“ Ale oni naléhali a říkali: „Pobuřuje lid svým učením po celém Judsku, počínaje Galileou až sem!“ Jakmile to Pilát uslyšel, zeptal se, zdali ten člověk je Galilejec; a když se dověděl, že je z Herodova území, poslal ho k Herodovi, který se také právě v těch dnech zdržoval v Jeruzalémě. Jakmile Herodes spatřil Ježíše, velmi se zaradoval. Už dávno si ho totiž přál uvidět, protože o něm slychal a doufal, že uvidí, jak udělá nějaký zázrak. Kladl mu tedy mnoho otázek, ale on mu vůbec neodpovídal. Velekněží a učitelé Zákona stáli při tom a urputně na něho žalovali. Tu Herodes i se svými vojáky

mu dal najevo, že jím pohrdá, a ztropil si z něho posměch: dal ho obléci do bílých šatů a poslal ho nazpět k Pilátovi. V ten den se Herodes a Pilát sprátelili; předtím totiž spolu žili v nepřátelství. Pilát svolal velekněze, členy velerady i lid a řekl jim: „Přivedli jste mi tohoto člověka, že prý pobuřuje lid. Já jsem ho vyslechl ve vaší přítomnosti, ale neshledal jsem, že by se tento člověk provinil něčím z toho, co na něj žalujete. Ale ani Herodes ne, vždyť ho poslal nazpět k nám. Prostě nespáchal nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím.“ Ale oni se všichni dali do křiku: „Pryč s ním! Propust' nám Barabáše!“ Ten byl uvržen do žaláře pro nějakou vzpou-ru vzniklou v městě a pro vraždu. Pilát začal znovu na ně naléhat, protože chtěl Ježíše propustit. Ale oni odpověděli křikem: „Ukřižuj ho, ukřižuj!“ Potřetí jim řekl: „Ale co špatného udělal? Neshledal jsem na něm nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím.“ Oni však doráželi s velkým křikem a žádali, aby byl ukřižován, a jejich křik se stále stupňoval. Pilát se proto rozhodl povolit jejich žádosti: propustil toho, který byl uvržen do žaláře pro vzpou-ru a vraždu a kterého si vyžádali, a Ježíše vydal, aby se jim stalo po vůli. Když ho odváděli, zadrželi jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole, a vložili na něj kříž, aby ho nesl za Ježíšem. Za ním šel velký zástup lidu, i ženy, které nad ním naříkaly a plakaly. Ježíš se k nim obrátil a řekl: „Jeruzalémské dcery, neplačte nade mnou! Spíše nad sebou plačte a nad svými dětmi; přijdou totiž dny, kdy se bude říkat: »Blahoslavené neplodné, životy, které nerodily, a prsy, které nekojily!« Tehdy lidé začnou říkat horám: »Padněte na nás!« a pahrbkům: »Přikryjte nás!«

Neboť když se toto děje se zeleným stromem, co se (teprve) stane se suchým!“ Spolu s ním byli vedeni na popravu také dva zločinci. Když došli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jeho i ty zločince, jednoho po pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Jeho šaty si rozdělili losem. Lid stál a díval se. Členové velerady se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený!“ Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!“ Nad ním byl totiž nápis: „To je židovský král.“ Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal. „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého.“ A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“ Bylo už asi dvanáct hodin. Tu nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne, protože se zatmělo slunce. Chrátová opona se vpůli roztrhla. Ježíš zvolal mocným hlasem: „Otče, do tvých rukou poručím svého ducha!“ A po těch slovech vydechl naposled.

Chvilé tiché modlitby vkleče.

Když setník viděl, co se stalo, velebil Boha a řekl: „Tento člověk byl skutečně spravedlivý.“ A všichni ti lidé, kteří se tam shromáždili k této podívané, když viděli, co se stalo, bili se v prsa a vraceli se (domů). Jeho známí všichni zůstali stát opodál, i ženy, které ho provázely z Galileje a dívaly se na to. Jeden člen velerady jménem Josef, ušlechtilý

a spravedlivý člověk z judského města Arimatie, nesouhlasil s jejich rozhodnutím a jednáním. On (také) očekával Boží království. Zašel k Pilátovi a vyžádal si Ježíšovo tělo. Pak ho sňal, zavinul do lněného plátna a položil do hrobky vytesané ve skále, kde nebyl ještě nikdo pochován. Bylo to v den příprav, právě nastávala sobota. Přitom ho doprovázely ženy, které přišly (s Ježíšem) z Galileje. Podívaly se na hrobku i na to, jak bylo jeho tělo pochováno. Potom odešly domů a připravily si vonné věci a masti. V sobotu však zachovaly (sváteční) klid podle přikázání.

Biřmování

Rozdávejme radost skrze Ducha Svatého

Před pár lety jsme se s mými sourozenci a kamarády připravovali na přijetí svátosti biřmování. Náš kněz nám na prvním setkání vysvětlil podstatu svátosti takto: „Jste jako džbán, do kterého Bůh vlévá svého ducha. Ve svátosti biřmování dostáváte Ducha Svatého ještě více. Dostáváte ho tolik, že už se nevejde do džbánu, ale přetéká přes okraj. Můžete ho tak rozdávat kolem sebe.“

Moje první představa byla, že přijetím této svátosti přijímám za svůj úkol přivádět lidi k víře. Ale jak mám šířit víru mezi lidi? Nevěděla jsem, jak tomuto poslání sloužit, co konkrétně bych měla dělat.

Už dvakrát mi někdo z mých nevěřících i věřících přátel řekl, že by chtěl být šťastný jako já, že přináším vždy pozitivní náladu. Mno-

hokrát jsem při zkouškách ve škole slyšela od spolužáků, jak mi závidí, že se nestresuju. A zkouška dopadne většinou docela dobře. Už tolikrát se mi povedlo něco důležitého, kde opravdu jde „o náhodu“ nebo o to, na jaké lidi narazíte.

Když se zamyslím, přijdu na jedno. Nemůžu říct, že bych neměla starosti, nebyla nervózní nebo to měla „na háku“. Ale odevzdávám své starosti Bohu. Víím, že to se mnou myslí dobře a ať se bude dít cokoliv, má to svůj smysl. A ono to většinou dopadne dobře.

Otázky a komentáře kamarádů ohledně mojí pozitivní nálady jsou velkou příležitostí. Jsou to chvíle, kdy můžu přinášet bližním svědectví o víře a o Bohu.

Bůh je láska, štěstí, je klid a pokoj v duši i v srdci. K tomu, abychom mohli žít ze svátosti biřmování a rozdávat Ducha Svatého lidem, ho nejprve musíme přijmout a žít my sami. Lidé už to na nás poznají a budou chtít být šťastní jako my. Tehdy máme bránu do jejich srdce otevřenou.

Marie Kamarádová

Všemohoucí, věčný Bože, tys nám poslal svého Syna: stal se člověkem, ponížil se a byl poslušný až k smrti kříže; dej, ať také my za všech okolností konáme tvou vůli, abychom tvého Syna následovali a měli účast na jeho vzkříšení. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

14. dubna

Pondělí Svatého týdne

Jan 12,1-11

Šest dní před velikonocemi přišel Ježíš do Betánie, kde bydlel Lazar, kterého vzkřísil z mrtvých. Připravili tam (Ježíšovi) hostinu a Marta obsluhovala. Lazar byl jeden z těch, kteří s ním byli u stolu. Marie vzala libru drahocenného oleje z pravého nardu, pomazala Ježíšovi nohy a utřela mu je svými vlasy. Dům se naplnil vůní toho oleje. Jidáš Iškariotský, jeden z jeho učedníků, který ho měl zradit, však řekl: „Proč se ten olej neprodal za tři sta denárů a nedalo se to chudým?“ To řekl, ne že by mu záleželo na chudých, ale že byl zloděj: spravoval pokladnu a bral z toho, co se do ní dávalo. Ježíš odpověděl: „Nech ji. Ať jej uchová pro den mého pohřbu. Vždyť chudé máte mezi sebou vždycky, ale mne vždycky nemáte.“ Velký zástup židů se dověděl, že je tam, a tak přišli nejen kvůli Ježíšovi, ale také, aby viděli Lazara, kterého vzkřísil z mrtvých.

Velekněží tedy rozhodli, že zabijí i Lazara, protože mnoho židů kvůli němu odcházelo a věřilo v Ježíše.

Eucharistie

Dnešním tématem je „eucharistie“ – z řeckého díkůvzdání. Dříve se též říkalo „svátost oltářní“. Evangelium dnešního dne nám ukazuje projev díkůvzdání Lazarovy sestry Marie Ježíšovi, projev vděčnosti člověka vůči Bohu. Bez optiky víry se nám může zdát její chování podivné. Marie maže svému hostu nohy drahocenným olejem a utírá je svými vlasy. Mytí nohou před jídlem v tehdejší společnosti asi nikoho nepřekvapilo. Ale takhle? Všimněme si Jidáše, jak se pohoršuje nad tou materiální ztrátou. Dokonce svoji lakotu skrývá za dobročinnost!

Nastavme opět optiku víry. Marie se sklání k člověku, ale vědomě adoruje Boha. Ježíš totiž vzkřísil Lazara. Kdo jiný než Bůh má moc nad smrtí? Marie obětuje drahocenný olej, ale jistě vnímá nedostatečnost své oběti. Vždyť Bůh převyšuje jakoukoliv sebecennější materii. Proto úkon doprovází i projevy úcty, lásky a něhy, které navenek vyjadřují to cennější – postoj srdce. Marie se sklání nad chodidly Spasitele, olej vtírá jemnými pohyby rukou do kůže a své volně splývající vlasy použije k jejímu otření. Vůně oleje naplňuje nejen celý dům, i Marie jistě voní olejem ještě dlouhý čas poté.

Bůh takové chování po svých následovnicích nevyžaduje, sám pro sebe je ani nepotřebuje,

ale také tyto skutky neodmítá. Mariin příklad nám ukazuje, že projevy naší lásky vůči Bohu nejsou ve skutečnosti ztrátou, její stopy zůstávají na nás a aromatizují i naše okolí.

Otázky k zamyšlení: Nakolik jsou vnější projevy mé úcty k eucharistii součástí mého duchovního života? Nakolik tyto projevy odrážejí skutečný postoj srdce? Nepohoršují mě někdy materiální náklady spojené s chodem liturgie?

Tip od varhaníka: všimněme si motivů něhy, vroucnosti, lásky, ale i touhy či sebeodevzdání v některých písních k Pánu Ježíši v kancionálu: 701 *Andělský chlebe*, 711 *Kde jsi, Jezu, spáso má*, 712 *Klaním se ti vroucně*, 720 *Útěcho duše mé*.

Věnováno památce Jaroslava Vodrážky (1930–2019) koncertního varhaníka, geniálního improvizátora a velkého ctitele eucharistie.

Jiří Kudrna

Všemohoucí Bože, jsme slabí a hyneme pod tíhou hříchů; ujmi se nás a dej, ať se na nás ukáže životodárná síla umučení tvého Syna. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

15. dubna

Úterý Svatého týdne

Jan 13,21-33.36-38

Když Ježíš seděl se svými učedníky, v duchu se zachvěl a s důrazem prohlásil: „Amen, amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Učedníci pohlíželi jeden na druhého v rozpacích, o kom to říká. Jeden z jeho učedníků ležel na Ježíšových prsou, ten, kterého Ježíš miloval. Šimon Petr na něj kývl a vybídl ho: „Zeptej se, kdo to je, o kom to říká.“ On se naklonil k Ježíšovým prsům a zeptal se ho: „Pane, kdo je to?“ Ježíš odpověděl: „Ten je to, komu podám omočené sousto.“ A vzal sousto, omočil ho a podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského. Po tom soustu vstoupil do něho satan. Ježíš mu pak řekl: „Co chceš udělat, udělej rychle.“ Z ostatních, kteří byli u stolu, nikdo nerozuměl, proč mu to řekl. Poněvadž Jidáš spravoval pokladnu, mysleli někteří, že mu Ježíš nařídil: „Nakup, čeho potřebujeme na svátky“, nebo aby dal něco chudým. On pak vzal sousto a hned

odešel. Byla noc. Když (Jidáš) odešel, Ježíš řekl: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě; ano, hned ho oslaví. Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Budete mě hledat, ale jak jsem řekl židům, říkám teď i vám: Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete. Šimon Petr se ho zeptal: „Pane, kam jdeš?“ Ježíš odpověděl: „Kam já jdu, tam za mnou teď nemůžeš jít; půjdeš však za mnou později.“ Petr mu řekl: „Pane, proč nemohu jít za tebou už teď? Svůj život za tebe položím!“ Ježíš mu odpověděl: „Svůj život za mne položíš? Amen, amen, pravím tobě: Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“

Smíření

V mém životě bylo dlouhé období, kdy jsem do kostela chodil jenom velmi svátečně. V mládí jsem byl ještě biřmovaný a nový zájem o křesťanskou víru u mě nastal asi až v mých 37 letech, kdy jsem se začal intenzivněji ptát po smyslu života a prožil jsem si i bolest nad svými hříchy, kterými jsem ublížil druhým lidem. Moje duchovní hledání mělo nejprve široký záběr a teprve časem jsem našel cestu do katolického kostela. Měl jsem však určitý blok jít ke zpovědi a dlouho jsem k tomu sbíral odvalu a sílu. Bylo to zvláštní, protože jsem ve skutečnosti toužil svoje hříchy vyznat a cítil jsem, že bych to mohl klidně udělat i veřejně, jelikož jsem už zakoušel vnitřní radost z rozpoznání nové cesty a cítil jsem, že by to bylo užitečné i ostatním. Dlouho jsem tenkrát rozjímal nad Ježíšovým podobenstvím o mar-

176

notratném synu a pochopil jsem, že Bůh mě jako laskavý otec touží opět přijmout ve svém domě a mé hříchy, kterých lituji, jakoby vůbec nevidí, ale nevýslovně se raduje z mého návratu. Boží láska člověka vlastně vůbec nesoudí, je to naopak člověk, který si sám působí škodu tím, že se od ní vzdaluje. Také Jidáš se rozhodl vzdálit se od Ježíše, který mu byl milujícím přítelem, ale i on mohl dojít odpuštění, kdyby toho litoval, jak učinil později Petr. Já jsem pak svou svátost smíření po letech prožil takovým způsobem, že jsem dobře pochopil, že mi Bůh všechny mé hříchy odpustil a že skrze svátost smíření skutečně působí Boží milost, která se mě tenkrát citelně dotkla. Vzpomínka na to je mi vždy velkou posilou při každém dalším slavení této svátosti. Boží láska nás zve k sobě blíž a přeje si, abychom se vydali lepší cestou. A je přece opravdu krásné, když se o to někdo upřímně snaží. Moc bych si přál, aby toto moje svědectví někomu pomohlo najít odvahu své hříchy vyznat, protože vím, že to není vůbec jednoduché.

Tomáš Moučka

Všemohoucí, věčný Bože, dej, ať s Kristem prožíváme památku jeho umučení, abychom mohli dosáhnout odpuštění, které nám zasloužil svou smrtí na kříži. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

16. dubna

Středa Svatého týdne

Mt 26,14-25

Jeden z Dvanácti – Jidáš Iškariotský – odešel k velekněžím a zeptal se jich: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ Oni s ním smluvili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil. První den o svátcích nekvašeného chleba přistoupili učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?“ On řekl: „Jděte do města k jistému (člověku) a vyřídte mu, že Mistr vzkazuje: Můj čas je blízko; budu u tebe se svými učedníky slavit velikonoční večeři.“ Učedníci udělali, jak jim Ježíš nařídil, a připravili velikonočního beránka. Když nastal večer, zaujal místo u stolu s Dvanácti. Při jídle jim řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Velmi se zarmoutili a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já, Pane?“ Odpověděl: „Kdo si se mnou namáčí rukou v míse, ten mě zradí. Syn člověka sice odchází, jak je o něm

psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil.“ Také Jidáš, který ho chtěl zradit, se zeptal: „Jsem to snad já, Mistře?“ Odpověděl mu: „Tys (to) řekl.“

Eucharistie

Zazněly zvonky, rozehřměly se varhany a v lavicích jsme všichni vstali. Ze sakristie vyšel liturgický průvod. Začínala nedělní bohoslužba. „Není tu Ježíš!“ pronesl polohlasně náš malý syn. Ze sakristie vyšel totiž jiný kněz, který toho našeho zastupoval.

Zní mi ta otázka v uších dodnes. Trochu v té vzpomínce cítím radost z toho, jak může být dětská představa vtipná. Trochu v ní ale slyším zklamání. Nenaplněné očekávání. A zároveň velkou touhu být s Ježíšem. O několik let později jsem tuto touhu zaznamenala u syna znovu, když se připravoval na přijetí Ježíše v eucharistii. Náš kněz ji v dětech dokázal neuvěřitelným způsobem živit a podporovat.

V touze být s Ježíšem vidím podstatu našeho života z eucharistie a života jako takového. V Něm nebudeme zklamáni. Čeká na nás a může náš život proměnit. Jen jednoho je mi líto. Mé vlastní zrady: „Nemám čas!“

Marie Reschelová

Milosrdný Bože, tvůj Syn pro nás podstoupil muka kříže a vytrhl nás z moci nepřítele; prosíme tě, naplň nás svou milostí a doved' nás až ke slávě vzkříšení, aby se na nás dovršilo dílo vykoupení. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

VELIKONOČNÍ TRIDUUM

17. dubna

Zelený čtvrtek

Jan 13,1-15

Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, kdy měl přejít z tohoto světa k Otci. A protože miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti. Bylo to při večeři. Dábel už vnukl Jidáši Iškariotskému, synu Šimonovu, myšlenku, aby ho zradil. Ježíš věděl, že mu dal Otec všechno do rukou a že vyšel od Boha a vrací se k Bohu. Proto vstal od večeře, odložil svrchní šaty a uvázal si kolem pasu lněnou zástěru. Potom nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat jim je zástěrou, kterou měl uvázanou kolem pasu. Tak přišel k Šimonu Petrovi. Ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?“ Ježíš mu odpověděl: „Co já dělám, tomu ty nyní ještě nemůžeš rozumět; pochopíš to však později.“ Petr mu řekl: „Nohy mi umývat nebudeš! Nikdy!“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou

podíl.“ Šimon Petr mu řekl: „Pane, tak mi umyj nejen nohy, ale i ruce a hlavu!“ Ježíš mu odpověděl: „Kdo se vykoupal, potřebuje si umýt jen nohy, a je čistý celý. I vy jste čistí, ale ne všichni.“ Věděl totiž, kdo ho zradí; proto řekl: „Ne všichni jste čistí.“ Když jim tedy umyl nohy, zase si vzal na sebe své šaty, zaujal místo u stolu a řekl jim: „Chápete, co jsem vám udělal? Vy mě nazýváte Mistrem a Pánem, a to právem: to skutečně jsem. Jestliže jsem vám tedy umyl nohy, já, Pán a Mistr, máte také vy jeden druhému umývat nohy. Dal jsem vám příklad: Jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy.“

Kněžství

Služba kněžství – cesta naděje a pokory

Evangelium Zeleného čtvrtku nás zavádí do večeradla, kde Ježíš při poslední večeři umývá nohy svým učedníkům. Tento čin, na první pohled nepochopitelný a šokující, je hlubokým vyjádřením podstaty služby v Ježíšově pojetí – služby lásky, pokory a sebedarování. Právě v tomto duchu můžeme nahlížet na svátost kněžství, která má svůj pramen v této události a v ustanovení eucharistie při téže večeři. Kněžství není povoláním k oslavě člověka, ale k oslavě Boha skrze službu druhým.

Papež František ve své bule *Spes non confundit* zdůrazňuje, že naděje vychází z Boží přítomnosti v našich životech, z Ducha Svatého, který je světlem na naší cestě. Kněžství je v tomto smyslu živým znamením této naděje, znamením, že Bůh je stále uprostřed svého lidu, naslouchá a doprovází jej na jeho pouti. Kněz je

povolán ke službě, která překonává jeho vlastní slabosti, aby se stal nástrojem Boží blízkosti, aby v něm mohl Duch Svatý zářit tím světlem naděje, o kterém mluví papež.

Mytí nohou ukazuje kněžství jako službu, která se sklání k druhým. Je to výzva k pokoře, která není snadná, ale která přináší hluboký pokoj a naplnění. Kněz není „nad“ svými bratry a sestrami, ale stojí „uprostřed“, aby ukazoval cestu ke Kristu. Každý úkon kněžské služby – ať už je to slavení eucharistie, udílení rozhřešení či pomazání nemocných – je znamením Boží věrné lásky a naděje, která nekla-me, protože je založená na Kristu, který „miloval své až do konce“ (Jan 13,1).

V jubilejním roce 2025, který je zasvěcen naději, prosme Boha, aby požehnal biskupům a kněží-
m. Kéž v náš tento Zelený čtvrtek obnoví touhu po službě a pokoře. Ať je kněžství světlem a silou přinášející Boží lásku. Kněz je totiž volán k tomu, aby byl mostem mezi Bohem a lidmi – mostem, který nese tíhu lidských starostí, ale současně ukazuje směr ke Kristu.

David Bouma

Bože, slavíme svatou hostinu, kterou nám tvůj Syn odkázal na znamení své lásky: neboť při poslední večeři, když se vydával na smrt, dal se své církvi za oběť novou a věčnou; dej, ať celá jeho církev žije stále plněji z tohoto velikého tajemství a sjednocuje se v tvé lásce. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

18. dubna

Velký pátek

Jan 18,1-19,42

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana.

Ježíš vyšel se svými učedníky za potok Kedron, kde byla zahrada. Vstoupil do ní, on i jeho učedníci. To místo znal i jeho zrádce Jidáš, protože se tam Ježíš často scházel se svými učedníky. Jidáš si tedy vzal vojenskou četou a od velekněží a farizeů služebníky a šel tam s pochodněmi, s lucernami a se zbraněmi. Ježíš věděl všechno, co na něj má přijít. Vystoupil tedy a zeptal se jich: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Řekl jim: „Já jsem to.“ Stál s nimi také zrádce Jidáš. Sotva jim tedy Ježíš řekl: „Já jsem to!“, couvli a padli na zem. Znovu se jich zeptal: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Ježíš odpověděl: „Už jsem vám přece řekl, že jsem to já. Hledáte-li mne, tyto zde nechte odejít.“ To proto, aby se splnilo jeho slovo: „Z těch, které jsi mi dal, nenechal jsem

zahynout nikoho.“ Šimon Petr měl při sobě meč; vytasil ho tedy, udeřil veleknězova služebníka a uťal mu pravé ucho. Ten sluha se jmenoval Malchus. Ježíš však Petrovi řekl: „Zastrč meč do pochvy! Což nemám pít kalich, který mi podal Otec?“ Tu se četa s velitelem a židovští služebníci zmocnili Ježíše a svázali ho. Napřed ho vedli k Annášovi. Annáš totiž byl tchán Kaifáše, který byl v tom roce veleknězem. Byl to ten Kaifáš, který dal židům radu: „Je lépe, když jeden člověk umře za lid.“ Šimon Petr a jiný učedník šli za Ježíšem. Tento učedník se znal s veleknězem, proto vešel s Ježíšem do veleknězova dvora; Petr však zůstal u dveří venku. Ten druhý učedník, který se znal s veleknězem, vyšel tedy ven, promluvil s vrátnou a přivedl Petra dovnitř. Vrátná se Petra zeptala: „Nepatříš také ty k učedníkům toho člověka?“ On odpověděl: „Nepatřím.“ Stáli tam sluhové a strážci velerady, kteří si rozdělali oheň, protože bylo chladno, a ohřívali se. Také Petr u nich stál a ohříval se. Velekněz se vyptával Ježíše na jeho učedníky a na jeho učení. Ježíš mu odpověděl: „Já jsem mluvil k světu veřejně. Já jsem vždycky učil v synagoze a v chrámě, kde se shromažďují všichni židé, a nic jsem nemluvil tajně. Proč se ptáš mne? Zeptej se těch, kdo slyšeli, co jsem k nim mluvil. Ti dobře vědí, co jsem říkal.“ Sotva to vyslovil, jeden ze služebníků velerady, který stál přítom, dal Ježíšovi políček a řekl: „Tak odpovídáš veleknězi?“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže jsem mluvil nesprávně, dokaž, co bylo nesprávné. Jestliže však správně, proč mě biješ?“ Annáš ho pak poslal svázaného k veleknězi Kaifášovi. Šimon Petr stál u ohně a ohříval se. Řekli mu: „Nepatříš také ty k jeho učedníkům?“ On zapíral: „Nepatřím.“

Jeden z velekněžových sluhů, příbuzný toho, kterému Petr uťal ucho, řekl: „Copak jsem tě neviděl v zahradě s ním?“ Petr to však znovu zapřel. Vtom právě kohout zakokřhal. Od Kai-fáše vedli Ježíše do vládní budovy. Bylo časné ráno. Sami do vládní budovy nevstoupili, aby se neposkvřnili, ale aby mohli jíst velikonočního beránka. Pilát tedy vyšel k nim ven a zeptal se: „Jakou žalobu vznášíte proti tomuto člověku?“ Odpověděli mu: „Kdyby to nebyl zločinec, nebyli bychom ti ho vydali.“ Pilát jim řekl: „Vezměte si ho vy sami a sudte ho podle vašeho zákona!“ Židé mu odpověděli: „My nemáme právo nikoho popravít.“ Tak se totiž mělo splnit Ježíšovo slovo, kterým naznačoval, jakou smrtí zemře. Pilát se vrátil do vládní budovy, dal Ježíše předvolat a zeptal se ho: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“ Pilát odpověděl: „Copak jsem já žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali. Čeho ses dopustil?“ Ježíš na to řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ Pilát mu řekl: „Co je to pravda?“ Po těch slovech vyšel zase ven k židům. Řekl jim: „Já na něm neshledávám žádnou vinu. Je však u vás zvykem, abych vám k velikonočním svátkům propustil jednoho (vězně). Chcete tedy, abych vám propustil židovského krále?“ Oni znovu začali křičet: „Toho ne, ale Barabáše!“ Ten Barabáš byl

zločinec. Potom Pilát vzal Ježíše a dal (ho) zbičovat. Vojáci upletli z trní korunu, vsadili mu ji na hlavu, oblékli ho do rudého pláště, předstupovali před něj a provolávali: „Bud' zdráv, židovský králi!“ a bili ho. Pilát vyšel znovu ven a řekl židům: „Hle, dám vám ho vyvést, abyste uznali, že na něm neshledávám žádnou vinu.“ Ježíš vyšel s trnovou korunou a v rudém plášti. Pilát jim řekl: „Hle, člověk!“ Když ho však uviděli velekněží a služebníci, začali křičet: „Ukřižuj, ukřižuj ho!“ Pilát na to řekl: „Vezměte si ho vy sami a ukřižujte, neboť já na něm neshledávám žádnou vinu.“ Židé mu odpověděli: „My máme zákon a podle toho zákona musí zemřít, protože dělal ze sebe Syna Božího.“ Když Pilát uslyšel to slovo, ulekl se ještě více. Vešel proto zase do vládní budovy a zeptal se Ježíše: „Odkud jsi?“ Ježíš mu však nedal žádnou odpověď. Pilát mu řekl: „Se mnou nechceš mluvit? Nevíš, že mám moc tě propustit, a že mám moc dát tě ukřižovat?“ Ježíš odpověděl: „Neměl bys nade mnou vůbec žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shora. Proto má větší vinu ten, kdo mě tobě vydal.“ Pilát se proto snažil ho propustit. Ale židé křičeli: „Když ho propustíš, nejsi přítel císařův. Každý, kdo se dělá králem, staví se proti císaři!“ Jak Pilát uslyšel ta slova, nařídil vyvést Ježíše ven a zasedl k soudu na místě zvaném Kamenná dlažba, hebrejsky Gabbatha. Byl den příprav na velikonoce, kolem poledne. Pilát řekl židům: „Hle, váš král!“ Ale oni se pustili do křiku: „Pryč s ním! Pryč s ním! Ukřižuj ho!“ Pilát jim namítl: „Vašeho krále mám ukřižovat?“ Velekněží odpověděli: „Nemáme krále, ale jen císaře!“ Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován. Vzali tedy Ježíše. On sám si nesl kříž

a šel na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřižovali a s ním ještě dva jiné, každého po jedné straně, a Ježíše uprostřed. Pilát dal také zhotovit a připevnit na kříž nápis v tomto znění: „Ježíš Nazaretský, židovský král“. Tento nápis četlo mnoho židů, protože místo, kde byl Ježíš ukřižován, bylo blízko města; byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky. Proto židovští velekněží říkali Pilátovi: „Nepiš: »Židovský král«, ale: »On tvrdil: Jsem židovský král.«“ Pilát odpověděl: „Co jsem napsal, napsal jsem!“ Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho svrchní šaty a rozdělili je na čtyři části, každému vojákovi jednu; vzali i suknicí. Suknice byla nesešívaná, v jednom kuse setkaná odshora až dolů. Řekli si tedy: „Netrhejme ji, ale losujme o ni, komu připadne.“ Tak se měl splnit výrok Písma: „Rozdělili si mé šaty a o můj oděv losovali.“ Právě tak to vojáci udělali. U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě. Potom, když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno, řekl ještě: „Žízním.“ Tak se mělo splnit Písmo. Stála tam nádoba plná octa. Nasadili tedy na yzop houbu naplněnou octem a podali mu ji k ústům. Když Ježíš přijal ocet, řekl: „Dokonáno je!“ Pak sklonil hlavu a skončil.

Chvilé tiché modlitby vkleče.

Protože byl den příprav, takže mrtvá těla nesměla zůstat na kříži přes sobotu – tu sobotu totiž byl velký svátek – požádali židé Piláta,

aby byly ukřižovaným přeraženy nohy a aby byli sňati. Přišli tedy vojáci a přerazili kosti prvnímu i druhému, kteří s ním byli ukřižováni. Když však přišli k Ježíšovi, viděli, že už je mrtvý. Proto mu kosti nepřerazili, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda. Ten, který to viděl, vydává o tom svědectví a jeho svědectví je pravdivé. On ví, že mluví pravdu, abyste i vy věřili. To se stalo, aby se splnil výrok Písma: »Ani kost mu nebude zlomena.« A na jiném místě v Písmu se říká: »Budou hledět na toho, kterého probodli.« Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem, ale ze strachu před židy jen tajným, požádal potom Piláta, aby směl sejmout Ježíšovo mrtvé tělo, a Pilát mu to dovolil. Přišel tedy a sňal jeho tělo. Dostavil se tam i Nikodém, ten, který k němu přišel jednou v noci, a měl s sebou směs myrhy a aloe, asi sto liber. Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli ho s těmi vonnými věcmi do (pruhů) plátna, jak mají židé ve zvyku pohřbívat. Na tom místě, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nová hrobka, kde nebyl ještě nikdo pochován. Tam tedy položili Ježíše, protože u židů byl den příprav a hrobka byla blízko.

Manželství

Bez Božího požehnání, marné lidské namáhání. To říkala babička. Svátost manželství je někdy pokojná, radostná a láskyplná cesta, ale někdy je to přece jenom takové lidské namáhání. Slíbit někomu lásku, úctu a věrnost je slib, který je natolik vysoký, že snad bez Boží pomoci nejde ani vážně myslet.

Manželství mi přijde v něčem analogické s Ježíšovou cestou do Jeruzaléma. Svatba je takové to „Hosana“, květiny a pompézní vjezd do Jeruzaléma, ale pak taky někdy přichází getsemanská zahrada, zrada a někdy je to i dost bolestivá křížová cesta. Sám v našem vztahu i u jiných přátel jsem zažil po temné noci „Halleluja“. Doslova požehnané vzkříšení vztahu z mrtvých. Tuto naději si uchovávám i jako rodinný terapeut. „Naděje neklame“ a u Boha není nic nemožné. Je to však někdy pořádná fuška, na kterou je dobré nebýt sám.

Svátost manželství je cesta lásky, života a rodiny. „Jsem milovaný, milovaná, tedy jsem“. Na svatební oznámení jsme měli text „Zjistili jsme, že patříme k sobě a chceme patřit sobě“. Patřit sobě, jako stav, kdy nám je fajn, ale taky se můžeme o sebe opřít a něco dělat pro sebe i ostatní. Opravdová láska je plodná (nejen ve smyslu zplodit dítě), kreativní a tvůrčí v nejširším slova smyslu.

Mám představu, svou představu manželského očištění, kdy předstoupíme před Boha a on nám pustí ideální verzi našeho manželství. Znalost naší manželské reality nám bude dostatečným útrpným políčkem. Políček nejen proto, že jsme mohli být lepší. Ale hlavně pro vědomí, kolik lásky i radosti, dovádění i spočinutí, smíchu i úsměvů, blízkosti i čekání na sebe, něžnosti i praktické pomoci, milých slov i času beze slov jsme mohli dát a přijmout.

Přeji všem manželům, manželkám i lidem kolem nich, aby jejich manželství byla pokojná, radostná a láskyplná. Přeju i trochu

toho namáhání, které činí vztah odolnějším.
Hlavně všem vztahům přeji Boží požehnání.

Díky Bože

*Díky Bože za tu krásu,
co jsi stvořil na zemi.*

*Díky za vůni hebkost květu,
který dal jsi poznat mi.*

*Díky Bože za tu krásu,
kterou mohu obdivovat.*

*Dík, za těch pár chvilék času,
kdy mohu mít rad...*

Milovat.

Pavel Šimon

Rozpomeň se, Bože, na skutky svého slitování;
rozpomeň se na krev svého Syna a stůj při nás,
když budeme slavit památku našeho vykoupení.
Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

(Modlitba)

19. dubna

Velikonoční vigilie

Lk 24,1-12

Prvního dne v týdnu časně ráno přišly (ženy) ke hrobu a nesly vonné oleje, které si připravily. Nalezly kámen od hrobu odvalený, a když vešly, tělo Pána Ježíše nenašly. A jak nad tím byly v rozpacích, najednou u nich stáli dva muži v oslnivě bílém rouchu. Zmocnila se jich bázeň a sklopily oči k zemi. Muži jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám říkal, když byl ještě v Galileji: Syn člověka musí být vydán do rukou hříšným lidem, být ukřižován a třetího dne vstát.“ Vzpomněly si na ta jeho slova, vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti (učedníkům) a všem ostatním. Byly to Marie Magdalská, Jana a Marie, (matka) Jakubova; a ještě některé jiné, které byly s nimi, to všechno pověděly apoštolům. Těm ta slova připadala jako plané řeči a nevěřili jim. Petr se však zvedl

a běžel k hrobu. Naklonil se dovnitř a viděl jen pruhy plátna. Vrátil se celý udiven nad tím, co se stalo.

Trpělivost a naděje

Každá věta pašijí směřuje k okamžiku, kdy Ježíš zvolá „Dokonáno!“, a tím končí naděje těch, kteří byli kolem a doufali, že se to nestane. My už víme, že Ježíš prošel skrze kříž ke Zmrtvýchvstání, že jednou provždy zvítězil nad smrtí a nám tak otevřel cestu k věčnému životu. Víme to a věříme v tuto naději, ale na cestě životem přicházejí osobní „velké pátky“. Těžkosti a utrpení mohou zatrást naší vírou, ochromit lásku a oslabit naději. Může přijít zklamání, strach, opuštěnost. Nevzdávejme se! Pojdme dál! Krok za krokem, vytrvale a s trpělivostí. Snažme se prožít každý přítomný okamžik naplno – v pozitivním plnění našich povinností, v lásce k druhým, ve službě. Tak můžeme i v té konkrétní věci dojít ke „vzkříšení“.

Ve službě na poutním místě se setkávám s lidmi, kteří si s sebou přinášejí nejružnější těžkosti a bolesti. Přicházejí „s nadějí pro naději“. Ze svědectví vím, že mnozí prožijí dotek Boží milosti a blízkosti. Odcházejí s povzbuzením a obnovenou nadějí. Ale potom běží čas a jakoby se nic nedělo. K naplnění a uskutečnění oné naděje vede někdy dlouhá cesta, na níž potřebujeme mnoho trpělivosti. Ta nám často chybí nebo ji rychle ztrácíme. Ale můžeme se jí učit od Boha, jehož trpělivost s námi je nezměrná, a od Panny Marie, která z lásky trpělivě přijímala i to, čemu nerozuměla.

Nedávno jsem dostala otázku, jak můžu mít tolik naděje. Byla to v tu chvíli spíš řečnická otázka či údiv, ale zazněla mi znovu při sledování večerních zpráv. Válka, terorismus, stávky, rozdělení... To je spíš důvod k obavám a strachu. Ale vzpomněla jsem si na myšlenku, kterou občas slýchám. Ježíš prý neříkal, že to bude jednoduché nebo že nepřijde něco těžkého, bolestného. Ale slíbil, že bude s námi, ve všem, co přijde. A právě tento Ježíšův příslib (Mt 28, 20) je pro mě osobně velikou nadějí. Na vlastní kůži, jsem zažila, že platí. V těžkostech, na které jsem lidsky vůbec neměla. A nejen že „byl se mnou“, ale „šel přede mnou a prošlapával cestu.“ Jen jsem to byla schopná vidět až později, při pohledu zpátky.

Lída Horáčková

Děkujeme ti, Bože, že nám dáváš účast na slávě této veliké noci vzkříšení svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista, a prosíme tě, vyslyš modlitby těch, které jsi přijal za své syny: oživ v církvi svého ducha a obnov nás, abychom ti sloužili v duchu a v pravdě. Skrze tvého Syna...

(Modlitba)

20. dubna

Neděle Zmrtvýchvstání Páně

Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy) plátna, ale dovnitř nevěšel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

Poutníci

Putování k hrobu a možná ještě dál

Když jsem byl malý, chodil jsem s maminkou nebo s babičkou na Bílou sobotu vždy k Božímu hrobu. Byl to pro mě zvláštní den. Den velkého ticha, den, kdy v kostele byl kamenný obětní stůl zbaven všech pokrývek, otevřený svatostánek byl bez bílého závěsu. Svícny, květiny, vázy, všechno bylo pryč. Vše bylo holé, trochu syrové v předjarním vlhkém vzduchu. Po dramatickém zápasu Velkého pátku, po tom „divném souboji“, kdy se střetly život a smrt, bylo „po boji“, jak slýcháme ve velikonoční sekvenci. Bylo ticho, jen občas klaply dveře, když k Božímu hrobu přicházely vesměs staré ženy a modlily se tam, samy a potichu. Už to ale nebyl den trýznivého smutku, neboť bylo jasné, že večer nás čeká velká sláva s okouzující liturgií vigilie, že ten, na jehož sochu v hrobě se teď díváme, brzy vstane, už vstal, a my si to všechno vždy znovu připomínáme a prožíváme s ním v oné Velké noci či následujícího rána.

Když jsem byl větší, student, putoval jsem na různá poutní místa, do Compostely či do Říma. Teprve tehdy mi došlo, že nejstarší poutní místa vyrostla nad hroby nebo na místech uložení ostatků světců – apoštolů, mučedníků prvních staletí, významných biskupů. A co teprve to nejslavnější, nejposvátnější místo křesťanských poutníků – Boží hrob. Už po dvě tisíciletí lidé putují do Jeruzaléma k hrobu. Ale k hrobu, který je prázdný! V tom je jeho jedinečnost, přitažlivost.

Spíš než na místo uložení do hrobu putují na místo zmrtvýchvstání.

Až dnes půjdete k prázdnému hrobu u vás v kostele, jděte tam jako poutníci. Cílem každé pouti je také proměna. Dosvědčují to mnozí. I Marie Magdalská, Petr a Jan. I učedníci, kteří šli původně opačným směrem – do Emauz. I ti se vrátili do Jeruzaléma proměnění – hořelo jim srdce!

Petr Polehla

Bože, tvůj jednorozený Syn slavně přemohl smrt a otevřel nám nebe; prosíme tě: dej, ať ve světle jeho vzkříšení vstaneme k novému životu, a obnov nás svým Duchem, abychom směřovali k tobě do nebeské slávy. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Autoři příspěvků:

Ing. Jan Balek, bohoslovec, Praha

Yvona Klára Begerová – laborantka, Pardubice

Ing. Taťána a Libor Blažkovi, personalistka a konstruktér, spolupracovníci Centra pro rodinu

doc. ThLic. David Bouma, Th.D., kněz, vysokoškolský pedagog, Hradec Králové

Mgr. Filip Dušek, kněz, Hradec Králové

P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem., kněz

Mgr. František Filip, kněz, spirituál Biskupského gymnázia, Hradec Králové

S. M. Mgr. Jana Háková de N. D., nemocniční kaplanka

Bc. Th. Tomáš Hoffmann, kněz, ředitel DCŽM Vesmír Deštné v O. h.

Mgr. David Holubec, právník, středoškolský učitel, Trutnov

Mgr. Ludmila Horáčková, pastorační asistentka na Hoře Matky Boží v Králíkách

Mgr. Ludmila Hovorková, Pouchov

Mgr. Marie Hubálková, sociální pracovník Oblastní charity Červený Kostelec

Jiří Hubálek, fundraiser a PR pracovník Oblastní charity Červený Kostelec

Bc. Marie Kamarádová, porodní asistentka, Kameničky

Pavel a Marie Klimešovi, Polička

Bc. Petra Kolčavová, rodičovská dovolená,
Zábřeh

P. Antonín Krasucki, OP, kněz

P. Mgr. Jozef Kujan, SDB, kněz, Rumburk

Mgr. Bc. BcA. Jiří Kudrna, chrámový
varhaník, učitel ZUŠ, Týniště nad Orlicí

Mgr. Karel Kylar, trvalý jáhen, Pardubice

Marie Makovská, DiS., zdravotní sestra,
Kameničky

Ing. Emil Maléř, dopravní inženýr,
důchodce, Moravská Třebová

Anna Matoušková, důchodkyně, Litomyšl

Jiří Marek Matyska, Trutnov

Mgr. Klára Meisnerová, právnick,
Červený Kostelec

Bc. Tereza Mentziková, sociální pracovnice,
Rychnov nad Kněžnou

Tomáš Moučka, bohoslovec
Královéhradecké diecéze, Kameničky

Ing. Roman Netušil, programátor,
analytik, Pardubice

Mgr. František Novák, učitel a varhaník,
Třebechovice pod Orebem

Bc. Alena Peremská, MHA, ředitelka
Oblastní charity Chrudim

Ing., Mgr. Zuzana Petrášová, nemocniční
kaplanka, Pardubice

Mgr. Jana Pokorná, nutriční terapeutka, Jičín

Mgr. Petr Polehla, Ph.D., historik,
klasický filolog, Třebechovice pod Orebem

Mgr. Marie Reschelová, pracovnice Charity,
Jeníkovice

María Belén Díaz Rodríguez, studentka,
Praha

Helena Ryklová, referentka ekonomického
odboru, Hradec Králové

Bc. Jindřich Řezníček, pastorační referent
DCM HK, Lhota za Červeným Kostelcem,

Jana Sieberová, Domáci hospic Duha, Hořice

Ladislav Stoklasa, instalatér, topenář,
Nový Bydžov

Mgr. Věra Šimková, středoškolská učitelka,
Česká Třebová

Mgr. Bc. Pavel Šimon, charitní pracovník
a rodinný terapeut

Marie Šimonová, zdravotní sestra, Náchod

Mgr. František Talíř, historik, politik, Zubčice

Jiří Šustek, kněz, ředitel Arcidiecézního
centra života mládeže Přístav Rajnochovice

Ing. Karel Voplakal, CSc, chemik, důchodce,
Praha

PhDr. Eva Zálešáková, důchodkyně,
redaktorka, Pardubice

Tomáš Zamastil, student, pastorační referent,
Pardubice

ThLic. Ing. Marie Zimmermannová, Th.D.,
pedagog, Chvojenec

Na přípravě se dále podíleli:

Prokop Brož, Petr Polehla, Anna Hrčková
a Jiří Bittner